د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Ketabton.com

صديق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

نوم : د باد په کنډوالو کې

ویناوال : کاوون توفاني

مهتمم : عبدالهادي هادي

چاپ شمیر : ۵۰۰ ټوکه

چاپ نېټه : ۱۳۸۱ لمیز/ ۲۰۰۲ م

کمپوزر : ذشفق

د پښتې خطاط : استاد د قمرالدین چشتي

چاپ او کمپیوټر ځای

دانش کتابتون ، قصه خوانی بازار ، پیښور

د انټیر نیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسريزې په ځاى

دمينى په نامه

دزړه په شاړه كرونده كې مې دهيلو سپرغۍ وكرلې ،

اودآرمان دښاپيرۍ په څڼو وځنګيدم

بيا مې دتيرو په ساړه ذهن كې ،

دتودې مينې په نوم ،

دزړه په وينو ديوې بلې كړلې.

دشپې په دښته كې مې ،

په سپيروشګو ، دګلونو دپښو خاپونه ولټول.

اودبادونو په شګلن بهيركې ،

دسرو غټيو دمزار خيلې ته ودريدم

اودخداى ټول كلى مې ،

چې شپه او ورځ پكې داوښكو بارانونه كيدل

په يوې اوښكې ،

په يوې ورستنۍ اوشكې ،

پسې ولټاوه .

چې دغمونو دڅپركې وروستۍ پاڼې ته وروستى ټكى شي

د باد په كنډوالوكې

كاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوته به وايې چې وروستۍ اوښکه ،

مرغۍ شوه ،

او هوا ته ،

لاړه.

* * *

کله چې باغ کې ، تبر شين شو دنارنجو په خای ،

ماته دشنو ونو دمړينې افسانه ياده شوه ،

او زړه مې وټوکيده ،

لوی شو ،

بيرته ورژيده.

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پاڼې پاڼې شو ،

دباغ په ونو وغوړيده.

دکوم بې نومه ، نا څرګندده «چا» خبرومې په غوږ کې انګا زې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لګيږي ،

کله چې ونې مري ، نرۍ نرۍ باران وريږي ،

کله چې ونې مري ،آسمان په چيغو چيغو ژاړي،

سيندونه ساه ورکوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چپه کېږي غرونه،

او بیا له کومهنا څرګنده ځایه،

یو لاس راوزي، چي رڼا حپروي،

یو لاس راوزي، چي بادونه ترړي،

یو لاس راوزي، چي له ډاره یې، د تبر خوله کي ژبه سوزي "

خو ما کتل چي ونې مړې شوې،

ګلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،

په وچو ځانګو د مرغیو ځالې ونړیدې،

او خو نړۍ سیلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.

شمال ونه لګېده،

نری نری باران ونه وریده،

غرونه ونه نړېدل،

سیندونه ساه ورنه کړه،

او د اسمان له تکو شنو سترګو نه، یو ځاځکی ونه څڅېده

له ناڅرګنده ځایه،

د باغ په لوري لاس ونه غزیده،

د خدای په ټول کلي کې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د زخمي نښترو سوې ساندې وانه وريدې،

چا د سپليو وزر ونه تاړه،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه نا څرګنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه ستړي سرګردانه مرغه،

د باد په ورانو کنډوالو الوزم،

د باد په ورانو کنډوالو کې، مې د هيلو،

سره ګلان،

لټوم

آلمان / اپريل ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې شرط

ماته یادشي چې ته پیغله، زه زلمی وم

په رګوکې مو سکروټې ګرځیدلې

ټول وجود مو اور دمینې و، نیولی

له لیمو نه مو سپرغۍ پورته کیدلې

پسرلی و ،

دنیا ټوله ښایسته وه ،

دوړمې کاروان ،

شیندلي وو،

عطرونه.

دځوانۍ په میو مست وو موږه دواړه

له غمونو موخالي وو، زلمي زړونه.

زه په مینه درنژدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنیا سم کړم قیا متونه.

تا مې لاس په شونډو کیښود ،

بیا دې وویل :

چې اول مې تور پیکي ته ،

سورګل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه،

بیامې ښکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

او سور ګل ،

زموږ د ځواني مینې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بیا تر اوسه ،

سرګردانه په سروګلو پسې ګرځم.

کله سمې لټومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دښتې او میرې،

کله،

باغونه.

له هر چا نه د سرو ګلو پته غواړم ،

په سرو ګلو پسې لویې لارې نغاړم.

نه مې ستا د پیکې ګل ،

چیرې ،

پیدا که ،

نه پوره مو د نیمګړې مینې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

نښتيځلي ،

ارمانونه .

آلمان /۱۹/۸/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوترې خوب

کوترې خوب ليدلی
چې اور نفسه سارا يې بادونه ،
بېرته ستنېږي د سارا غېږې ته.
کوترې خوب ليدلی
چې دلېنديو فصل ،
پرون ړلی و واهه
او نن ، د کلي بزګر
خپلو پټيو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب ليدلی
چې د چنار لوڅه ، لغړه ونه ،
بيل په تنکيو پاڼو پټه ښکاري.

* * *

کوتره ناسته ده د کلي دويالې له پاسه
د توت دونې په بربنډه څانګه ،
او په اوبو کې دليدلي خوب تعبير لټوي.

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ړلۍ هینداره

میـــــکدي تـــه یې مخشر په اوړو راووړ
چي زاهـــد د تـــوبـــو غر په اوړو راووړ

څه تـــا ثـیــر دی د ډېوې په سره لمبه کې
چـــې پتنګ ورته خپل سر په اوړو راووړ

داشنـــا په غم مې کسي دواړه سپین شول
سیـــل د اوښکـــو مي نظر په اوړو راووړ

دزړه شمـــه بـــه یـــې بـــله کړمه لار کې
کـــه د شپـــې مـــړی سحر په اوړو راووړ

یـــوه څـــاڅـــکي سـمـنـدر په اوړو راووړ
دا فق لمنه ســره پـــه وینـــو ښــکاري

تـــورو وریځو زخمي لمر په اوړو راووړ
د لته جوړه قـــتـــلګا ه ده د غو تـــیـــو

سره غاټو ل ورته خپل سر په اوړو راووړ

۱۳۷۱/غبر ګولی کابل

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره سیلۍ

بادو نه دي، غوغـــا کوي بـــاغـــونه، رژوي

شنې ونې لو ټوي، رنګيــن ګلـــونـــه،رژوي

وربمـــې پـــرون راورې و پـــيغام د غـــورېدو

نن تـــوره سېلۍ راغله، بـــهـــارونـــه رژوي

يو بـــاددى را الوتى لـــه ســـرا بـــه دوعـــدو

په شـونډو د جانان مې ځـــوابـــونـــه، رژوې

د حسن له جلوي نـــه يـــې زاهـــد نـــه دى خبر

ســـجـــدې پـــيـــکه کوي او ايمانونـــه رژوي

راوو ت لـــه مـــســـجـــده، شو دېره په خرابات

دخـــــم پـــه پښـــو کي غـــړي،ثوابو نه رژوي

نـــه ويـــره لـــه سکـــروټو او نـــه تنده د کو ثر

ملا دتـــخت له پـــاســـــه خمـــارونـــه رژوي

ښکر يږي چې تش ياد يې هم،په ما نه دی پېرزو

رقيب مې دجانان کو څه کـــې پـــلـــو نه رژوي

دستر ګو په أسمان کي يې بيا ستوري شول رابر

شوګير يې را ته ښکا ري چـــې خـــوبونه رژوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامان

درنه لاړم خدای پامان ،زخمي کابله

زما روحـــه، زما ځان، زخمي کابله

درنه لاړم خــو له زړه مې وینی څاڅي

تانه جار، تانـــه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا یې ډګر

د غبر ګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې　　　　　　　　　　کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه ځمه

درنــه ځــمه، مـجبوري ده، درنه ځمه
په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه
ګوره مــاتــه پــه غــصه نه شي وطنه
راتــه پــیـښــه نــاچــاري ده درنه ځمه

هوايي ډګر کابل

د غبر ګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي نغمې

پــه بـڼو ستوري زنګـــوم داشنا کلي ته ځم

سترګې په لاره غـوړم ، دآشـنـــا کلي تــه ځم

کلی خاموشه ، ګودر شړ ، کوڅې له دوده ډکې

رقيــبـه ، کډې بـــاروم ، دآشـنـــا کلي ته ځم

پـــــه شـــپو لــړلي سرګردانه مسافر وختونه

ورو ، ورو له سره تیروم ، دآشـــنـــا کلي ته ځم

ريښې ريښې ګريوان مې لاړو درقيـب ګوتوکې

دننګ ځولۍ پيوندوم ، دآشنا کلـــي تــه ځم

بلبل له غـــړه بيګانه ، ګل لــه بلـبـــلـــه پردی

غـــلـي نـغمـي مـــي ژړوم دآشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبادونو شپه

دباران شپه ده ، دبادونو شپـــه ده
دزړه په کور مې دغمونو شپـــه ده
شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه
ديار په زلفو دګلـــونو شـپــه ده
دايې خندا په اننګـــو کــې ويــده
که په ککو يې دنـا زونـو شپـــه ده
وچ او لا نده پکې په ګډه سوځـــي
زموږ په کلي داورونـو شپـــه ده
دلمر پـــه څنوکې خځلې زانـــګي
پـــه شنه جـــنت د دوزخونو شپه ده
نـه شنه خنــدا نه تبســـم دګلـــو
په باغ پـــريوتې دخوبـونو شپه ده
ونـــې له ويـــــرې تنفس نه کوي
شپـــه ده ، دتورو توفانونو شپه ده
ټوله دنـــيا درڼا ســـين کې لامبي
زموږ په بــــرخه ، دعمرونو شپه ده
ډيوې خاموشې ، ميکدې ويجاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتورو تپو ماښــامونو شــــپه ده

آلمان ـ ۶/ ۸/۱۹۹۳

لولۍ دنیا

بیا یې خــوارېه خــوارېه یادونه په ما لوبې کوي
بــیــا یــې خــنــدا ده چې زما په ژړا لو بې کوي
بــیــا مــې ریــښې ریــښې لمنه له اغزو ډکه ده
بــیــا دخــزان سیــلۍ دګل پــه خندا لو بې کوي
بیا مې ځلیږي دبڼو پــه ســر لــړزانــده ستوري
بیا مې دتو رې شپــې قسمت ، په رڼا لوبې کوي
مــغــل کاتــه یــې هیروي رانه انګریــز وختونه
خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبــې کــوي
خمونه تش ، ساقي خمار ، زه دعمرونــو تـــږی
بدل مهال دی صراحي په صهبا لــو بـــې کوي
کلـــه دمــا ، کلــه دتــا ، کلـه دبل غــیږه کې
لولۍ دنیا ده ، هم په ما هــم په تا لوبـــې کوي
دزړه تو تې تو تې ښیښه مې داشنــا په لاس کې
لکه ماشوم یې دشــغـلو په ځـــلا لـــوبـــې کـــوي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې وژني مې په مـــړي مــې هـــم هــغـه ژاړي
شـــهـــيده ساه مـــې د قـــاتـــل پــه ژړا لـوبـې کوي

ګلبويه زلـفـې يـــې خـــورې ورې د بـــاد پـــه اوږو
لکه قصې د مينتوب چـې پـه چا لـــوبـــې کـــوي

نـــه مــې ماضـــي په شـــغلو پټ نه مستقبل په ستورو
پرون ايرې ، نـــن مـــې لـــوګـــی په صبا لوبې کوي

آلمان ۶ /مارچ / ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوينو پسرلی

پســـــرلی پـــه وطـن راغـی
خـــو نــــه ګل او نه بورا شته
نـــه پـــه باغ کې غوټۍ خاندي
نـــه ګلــونـــه په صحرا شته .
* * *

نـــه د غـــرولـــمنې شنـې شوې
نـــه شپونکی نـه يې شپيلۍ شته
نـــه د مـيـــړو قـطـــارونـــه
نـــه کــوچی نـه يې کيږدۍ شته
* * *

نـــه د مشـــکو کاروا ن راغـــی
نـــه د عطـــرو وزر خپور شـــو
نـــه بيديا پـــه ګلو پـــټـــه ،
نـــه سپيره چمن سمسور شـــو .
* * *

نـــه پـــه غـــرونـو غوړيدلي
شنې قالـــيـــنـــې دشنـيـلـــيـــو
نــــه لــه ونـــو پـــورته کيږي
آوازونـــــه دمــــرغـــيــــــو
* * *

نـــه دشــنـــو ويـــالو په غاړه ،
ټـــوکيــــدلـــي ســره ګلونه
نـــه پـــه دښـــتـــو کې بـلـيږي
دغـــاټــولـــو ځـــراغـــونـــه
* * *

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه هیلۍ په هوا راغلې
نه د زانو زنځیرونه
نه آواز د توتکیو
نه د ساچو پروازونه .

* * *

نه د نیمو شپو سندرې
نه هی هی د کاروانونو
نه شوګیر د عاشقانو
نه تود وخه د عشقونو .

* * *

نه بریښنا د سپینو لیچو
نه د شنو بنګړیو شور شته
نه ځلا د بارخوګانو
نه د سرو مچکو اور شته .

* * *

پسرلی په وطن راغی ،
خو نه ګل او نه بلبل شته
نه د پیغلو خنداګانې
نه ګلونه په اوربل شته .

* * *

نه دریاب د ریاب صهبا شته
نه څپې څپې مستي شته
نه جنون د تودو غیږو
نه د مینې لیوني شته .

* * *

نه خوشحال توره تړلې
د افغان د ننګ له پاره
نه ولس لښکرې ایستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمغل اورنګ له پاره .
* * *

د زردشت اورونه مړه دي
د سوما پياله نسکوره
د بابا پګړۍ ده جره ،
ابۍ ناسته ده سر توره .
* * *

د کابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته کيږي
له زاړه بالاحصاره ،
فريادونه پورته کيږي .
* * *

د بخدي په کندوالو کې
د کارغانو شورماشور دی
د هري په ديوالونو ،
د ګونګانو وزر خپور دی .
* * *

د رستم د تخت له پاسه
ګيدړ نقل د زمري کا
د ګربت په آشيانه کې
ټپوس ناست دی سروري کا .
* * *

د هلمند په ورشوګانو
دا غزيو باران ووري
د زاړه بست په ماڼيو
د سرو وينو ګلان ووري .
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه ګلـــزاره نــنـګـرهـــاره
دګلـــونـــو ځـلا تـلــلـې
دروښـــان پـــه کـالــه ویر دی
د خـــوښـیـو لـیـلاتـلــلې .

* * *

دنــارنـجـو سـتـونـي غوخ دي
دښوون ښـاخـونــه پــرې دي
دبـــلبـــل ژبـــه ګـــونګــې ده ،
دبـــورا وزرونـــه پـــرې دي

* * *

الـــیـنـګار په اور کـــې سوزي
الیشــنـګ پــه اور کې سوزي
دود جګیـــړې لـــه پـــامیـــره ،
لوی ســالنګ په اور کې سوزي .

* * *

د پـــردي بـــهـــار ورمـــې دي
راچلـــیــړي پـــه وطـــن مـــې
دغـــلیـــم دفـــــکـــر دوړې
راخوریــړي پـــه وطـــن مـــې .

* * *

پـــه عـــزت پـوري مـو خاندي
سپـــکاوی مـــو د شـــملو کا
سپینوي مـــو ، تـــوروي مـــو
مسخرې مـــو پـــه پـــښتـو کا .

* * *

دې بهـــار بهـــار وطـــن کـــې
اوس خـــزان خـــزان میـشته دی
په دې ګل ، ګلبڼ هیـــوادکـــې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغـزو کاروان مــیشتـــه دی .

* * *

دې خـــنـدا خـندا هیواد کـــې
اوس ژړا ، ژړا ، ژړا ده
دژوندون نـغمـه خامــوشـــه
دمـــرګــونـــو واویـــلا ده .

* * *

هـــره شـپـه لــه شنــه آسمانه
ستـــوري لــویـــږي ،رانـړیږي
درنـــا دبــام لــه پــاســه
دتــیــارو ډمـــې نــخیــږي .

* * *

شـــبنـــم ســـوردی ، ږلۍ سره ده
چمن ســـوردی ، بیدیا ســـره ده
شونډې سرې ، خبرې ســـرې دي
خنـــدا ســـره ده ،ژړا ســره ده.

* * *

بـــیـــا د ویـــنـــو پـــســرلی دی
بـــیـــا دویـــنـــو بـــارانـــونـــه
بـــیـــا دویـــنـــو غوټۍ خاندي
.بـــیـــا د وینـــو ســـره ګلـــونه

آلمان

اپریل ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنها پـه بنهو

دمجنون دزړه تـنهـاکه ، دلیلا پـه بــنهــو زانــګم

ثاځکی اوښکه دحسرت یم ، دآشنا پـه بنهو زانــګم

دپــرون سپــیره یـــادونه ، دسبـا زرغونې هیلې

دزخــمـي مـاضــي پیغوریم ، دسبا پـه بنهو زانګم

دامید پـــلوشه تـتــه ، دتـیـارو ډیـــوه رونبانه

پـه دې تکه توره شپه کې ، درنهـا پـه بـنهــو زانــګم

دحسین سا قي ترځنګه ، صهبا پـیـاله نـسکوره

دلمبو دخدای پـه وړانــدې ، دګنـاه پـه بنهو زانګم

دخندا پـه اوربو وړمــه ، جـنــا زې مـــې دخونبیو

دماتـم پـه لمن لو بم ، دخـنـدا پـه بـنهــو زانــګم

هلته سر دیار پـه وره کې ، دلته سر پــه زنـګانه یم

هلته خاورو سره خـاورې ، دلته بـیـا پـه بنهو زانګم

پـه مذهب دبد مستیٍ کې ، نه کافر نه مسلمان شوم

خــم پـه سـر پـو رتـه کومه ، دصهبا پـه بنهو زانګـــم

آلمان /می /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په څنو کې

يو ځلي بيا لړ ښکاره شه ، زلفې وښوروه

د حسرتونو ميلمنه شه ، زلفې وښوروه

د شپو په څنو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تيروم

د لمر خاته د وخت شغله شه ، زلفې وښوروه

يوسف تری لاړو د کنعان کوڅې شوې شړې پاتې

د زليخا د مخ جلوه شه زلفې وښوروه

ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون

ته د صهبا ډکه پياله شه رلفې وښوروه

لکه خوبونه راته ښکاري مسافر وختونه

ته د يادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه

سپېلی د منې باغ په باغ ګرځي ګلان رژوي

د پسرلي خوږه ورمه شه ، زلفې وښوروه

ګوره دا مات سر مې چې هېڅکله ټيټ نه کړې چاته

زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

آلمان ۲۴/ ۴/ ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغز په څوکو

دايې دوصل ، انتــظار بــاســم

کـه داغـــزو پــه څـوکو لار با سـم

په سر ورځمه په پـــښـو ورځـــمـه

دا ځل آرمان مې د ديـــدار باســـم

نن يې ساقي راته په خم کـــې راکه

چـــې دتـــمام عـمر خـــمار باسم

شـــپه لــه مابـــامه تر سهاره پو رى

زړه کـــې تصويـــر مې ددلدار باسم

دخيــال پـــه ګوتو مې دزړه په دړه

انـځور دمينـــې دمـــزار بـــاســم

تندى په تشو ســـجدو نه سولـــوم

دعشق نـــاره په ســــر ددار بـا سم

د پر خې سترګو کې هينداري ګورم

پښـــې مـــې دتـيږو له بازار باسم

آلمان نو مبر /۱۹۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوزخ په څنډو

راشه تر څنګه مـــې حســينـه ســـاقي
دزړګي ســـــره نـــازنـــينــــه ســـــاقي

راکه درياب ، دريــــاب جــــامونه راکـه
دعـــمـــر تـــږي يم ، خـــمـــونـــه راکـــه

ســــــا قـــي سکــــروټـــې راکه ، اور راکه
درد راکه ، چــــيغې راکه ، شــــور راکه

دخـــم تر څنګه مــــې بسيا که ســــا قي
داګونګه ژبـــه مــــې ګويـــا که ســـــاقي

دشــــپې پـــه دښته کې مې شپه ده ساقي
شــــپه مــــې دزړه پـــه کور خپره ده ساقي

راکه دمــــيوو ســـــاوون راکـــــــــــه
درنــــا جـــام راکـــه ژونـــدون راکـــــه

راکه دلمـر غـــوندې روښـــانه شــــراب
راکه بـــې پـيـــله بې پا يـــانـــه شـــراب

هـغـــه شــــراب چـــې پکې ځان ووينم
ځـــلا دحســـن دجـــانـــــان ووينـــم

چې پکې هير کړم دابـــې خـونده ژوندون

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابـــې ثــمــره ، بــې ګر ځنده ژونـــدون

چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې

چې له درند و غمونو سپـــک شــم پکې

* * *

ســـاقــي بـيـا راغــې دغــمونو ماښام

تياره ماښام دما ښــا مــونــو مـــا ښـــام

ساقي راځـــه چې زمانـــه بـــله شـــوه

لومه شوه بـــله اودانـــه بلـــه شـــوه

بيا زوړ زاهـد پـــه تـــوبـــو بـار راغلی

بيـــا ددرو غجـنې تـــقـــوا وار راغـــلی

بيـــا مــحتســب دی بـيـا تکفير دمينې

بـــيـــا دتسبو لړ شــو زنـــځير دمـــيـــنې

* * *

ســـاقـــي بـيـــا راغـــلـل دخزان بادونه

اورين بـادونـــه دتـــوفـــان بـــادونـــه

بـــيـــا دوربـمـــې سينه کـــې سا وچه ده

بيا دغوټۍ خوله کې خـــنـــدا وچـــه ده

بيا د غو نچې ګريوان له غـــمه څـــيـرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دبلبل زړه له مــا تــمــه څــیــرې

ساقي را ځه چې میکـــدی بــلې کـــړو

تیاره رابره شــوه ډیـــوې بـــلـــې کـــړو

راځه چــې واړوو خــمــونــه پــه ســر

تــر خـــو ابـــو کـــې سره اورونه په سر

راغــلې غــم دتـــیـــریـــدلـــو نـــه دی

داوړی دیــــــو دمـــړیــدلــو نــه دی

دفلک ســترګې ریــا کاری ســتــرګـــې

درغجنې ستر ګې ګناهکارې ســتـــرګې

بیا خونړۍ ښکاري بیا سرې ښـــکاري

بـــیـــا داورونـو سلسلې ښــــکاري

* * *

ساقي راځه چې بیا پیالې جـــګې کړو

پټـــو مستیو نـــه پــــردې جګې کړو

راځـــه ویـــدې نشې راویښې کړو بیا

بـــلې لمبې نشـــې را ویښې کړو بیا

بـــیـــا درنـــدانـــو هنګامه جوړه کړو

بـــیـــا د مستانـــو غلبلبه جـــوړه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــیـا د غـــوټۍ سترګو کې ناز وګورو

بـــیـــا پـــه دانـــه کې دژوند راز وګورو

واورو د ګل د غــــورېــدو ســنـــدره

د شـــنــــه غـــزل د ټــوکیــدو سندره

د مـــیــنــې لـوبــه پـــه فکرونو نه شي

په خامو خامو تـــد بـیرونـــو نـــه شـــي

مینه د زړونـــو بلـــیـــد نـــه غـــواړي

مـــیــنـــه له ســره تــیرېــد نـــه غواړي

مینه پـــه اوښکو کـــې خـــنـدا لـټـــوي

مـــیـنـه ســکروټـــو کـــې بـقـا لـټوي

راکه د مینـــې پــــه نــــوم اور راکـــه

راکـــه د تـــاک د ســتـــرګو تـــور راکه

ســـا قـــــي له څـــانـــه ورکیدل غواړمه

د مـــیـــو و جـــام کـــې ډوبـــېدل غواړمه

خندا مې هیـره لـــه ژړا نـــه پـــــر دی

له څانه تـللی له دنـــیـــا نـــه پــــر دی

ساقـــي د لویـــې ګناه تـــور مـــاتـــوم

دا دوزخـــــي تـــنــــده پـــه اور ما توم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځان بدل کړ، چا کــو څــه بــدلــه
څوک د رنګو نو پـــه خـــم و لمبـــېـــدل
څـــوک د وخـــتـــونـــو پـــه باد ورپېدل
څوک مقتدي او ځوک په امـــام پسې لاړ
څوک په انګور او څـوک جـام پـسې لاړ
څوک يې کعبه څوک بـتـخانه کې غواړي
څوک يې د سهوې يه سجـــده کې غواړي

خو:

زه لـــه ســـجـــدوو زه لـه بتانو ستړی
زه له دروغجنو امـامـانـــو ســتـــړی
زه نا آ شـــنـــا پـه نا آ شنـــا کلي کې
ستر ګې نمجـنـې د خـنـدا کلـي کې
زه ګنا هګار زه بې ګنـــاه ګـنـا هګار
زه د سپيڅلې اقـتـــدا ، ګـنـا هـــګار
ســـاقـــي په ميوو کـــې لمبل غواړمه
د ګناه پـــيـــتـــې ســـپـــکول غـــواړمه
لـــه ځـانـــه تـښـتـم د جانان په هيله
له کوره وځـــم د بـــيـــا بان پـــه هيـــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د دوزخ پـــه ثـــــنډو ولـــو بیدم

زه د جـنــت ګلـــو کـــې وســـوزیدم

زه د کوثرو په خیـــال وزنـــګـــیـدم

زه د وختنونو پـــه تـــال وزنـــګـیـدم

ما خپله ورکه پیـــدا نــــه کـــړه چېـرته

ما هغه تللې زما نه کـــړه چــېـــرتـــه

د نور په هیله په تـــیـــارو واوښـــتـم

د ګل پـــه لـــټــه پـــه اغـــزو واوښتم

په سپینو سپینو کـــې تـــور ولـــیـدل

غوښتل مې نور څه، خـــو ما نور ولیدل

راکه ساقـي راکه سپېـــځلـــې اوبـــه

د تاک له ســتـرګــو څـځېـدلې اوبه

راکه چې ویې څښنم لمبـــه، لمبـــه شـــم

اور شم، سکروټه شمه، سره لـــمبه شم

ساقي راغلـــی یـمـــه وار مـــا تـــوم

ساقي د ټول عـمـــر خـمـــار ما تـــوم

آلمان / اپریل /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځی

خمکه بوره پاتې ده،

ښېرشم چا ونه کرل.

زموږ د کلی بزګران،

لیندۍ پهلاس،

ښکار،

د کوترو کوي.

زه به د ګلو، زیږي، غونچي،

دآشنا،

زلفو ته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګزمه

د بـاد ګــزمــه ده د بـاران ګــزمــه ده

زمونږ پـه کلی د تـوفــان ګـــزمـــه ده

بــيـا مــې د زړه پـــه دي تالا جـونګړه

د غـــم ګـزمـه ده د خپــګان ګـزمه ده

نــه د ګل بـوی،نــه د بـلبـل سنــدره

پـــه بـــاغ او راغ کـــې د حزان ګزمه ده

تـر څـــو بــه ژاړي د اغـيــارو ستــم

زړګـــيــه،تــم شــه،د جــانـان ګزمه ده

پـــه ګلـو اوری د سکـــروټـــو ږلـــۍ

د خـــدای حــرم کــې د شيطان ګزمه ده

ژاړي پـــه ســـرو سترګو نيمزالي غوټۍ

پـــه چـمـــن ګـډه د تـــالان ګـزمـه ده

نــه مـيکده اونـه کعـــبـه پــاتـې شوه

کلـــه د" شيـــخ "کله د" خان "ګزمه ده

۱۹۹۶/ ۵/ ۱۹ آلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزني توبې

خــوله يــې له شونډو په سـلام اخـلم

لـــه خـــپله بـخـتـه ، انـتقام اخـلم

ســـاقـــي تـنـدى دې راتــه مه ګونـځوه

نـــن يـــې له مـــستو ستـــوګو جام اخلم

زاهـــده ستـــا دې وې اغـــزني تـــوبې

زه لـــه غـــو ټـــيـــو نـــه پـــيغام اخلم

کـــه دې خنداراـنــه پردۍ شوه نو څه

خـــپلو دردونـــو نـــه بـــه کـام اخـلم

د مـــخ کـــابـل دې رانـه مه سپموه

نـــاز دې پـــه ستـــرګو تر باګرام اخلم

هـــره شـپـبـه شـــې ګـلور ينه راته

چـــې د أشـنـا کـوڅـــه کې ګام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي دګلو وخت دی

ساقي دګلو وخت دی ، يوه مسته پياله راکه
له عقله مې پردی که ،په جنون مې مبتلا که
ډيـوې دمـــيوو بلې که ، تيارې رڼا رڼا که
ماتـم له ســره واړوه ، وختونه په خندا که
دزهد شپه سبا که درواغجن زاهد رسوا که
دجام په لمبو پـــاکې ، تورې نښې دتقوا که
ځـــپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
دشپې زلفی جړاو که ، دسکروټو په لالونو .
* * *
په شنو دښتــو راوختې لښکرې دسرو ګلو
ککې دوريځو سرې شوې دالماسو په لونلو
راخـــيژي لـــه چـــمنه ،آوازونه ، دبلبلو
غــــاټولو په سر ايښي رنګينه پيالې دملو
غــونچې دګلو راوړې مستو پيغلو په وربلو
وربې زلفې يې خيشتې کړلې په عطرو دسنځلو
ځـــپې شــوې درنګونو په تمامې دنيا پلنې
په سرو غميو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، ګلالي شول غاړې غرونه
درنګ په سين کې لامبي ، يخ وهلي ګلکځونه
دغـــــره پـــه دړه کاږي لمر ، دزرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانيستل ، غوټيو ګريوانونه
پــه خـــړو دښــــتو اوري ، دياقوتو بارانونه
سپـــرلي پــــه غـــاړه راوړل دسنبلو اميلونه
په غره او په راغه کې ، دوړمې زلفې خورې دي
له ځمکې خوټيدلې بيا درنګ اوبوی چينې دي .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، بيا دوران شو دمستيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مړو بوټو کې وچلیـــده ســـا د پسرلیو
پیغام دژوند راوړی غزلبولو تـــوتـــکیو
ددښتې ناوې کیښودل خالونه د کیـــږدیـــو
قالینې غوړیدلې ، په ډاګونو ، په غونډیـــو
صهبا په تږیو ویشي خوږې شونډې د شهـــیو
دمشکو عطر وشیندل په غرونو کې هوســیو
اوږې دغوټۍ پورې شوې د څانګو په غړیو .

* * *

ساقي دګلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
په چیغو کړو روښانه ، دا خـاموشه ماښامونه
دتورې تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
د درد په ستنــــه و ګنډو ، د زړونو پرهرونه
دشپـــې زلفو کې وټومبو ، دسپین سهار ګلونه
د باغ له سترګو ووینځـــو ، د یخ ژمي خوبونه
راووځو له ځانه او ورګډ شوو په جهان کـــې
ځان ووینو له سره بیا په سترګو د جانان کــې .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
دتاک مـړاوو رګونو کې اورونه لا ژوندي دي
دمینې دردآبـــاد کې ، فریادونه لا ژوندي دي
دسترګو په چینو کې ، دریابونه لا ژوندي دي
لا ماتـې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
لا سوې پتنګان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
دا بـــاغ به بــیا خړوب شي د بلبلو په سندرو
دا ونـــې به سینګار شي ، درنها په مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنکریزو پانه

هیله دوړمــــېِ شوم،په قدم دبهـــــــار پریوتم

سیورېِ دغــونچېِ شوم،دبلبلو په ښـــارپریوتم

شین ښایست دګلو مې په سرو لمبو کې وموندہ

پانهـــــه دنــــکریـــزو شوم،په ګوتو دیار پریوتم

سوز مې په سلګو کې درباب دساندو واخیسته

ساه د سربنـــدېِ شوم ، په نغمه کې د تار پریوتم

تا خــــــو د یار غمه ، زمـــا تړوله هستې خپله کړه

زه لکـــــه ملنګ ، دخپــل ارمان په مزار پریوتم

ته لکه لمــــــبه ، زما دزړه له کلې پورته شــوې

زه لکه ایـــــــره ، په خوږ لنیزه انګار، پریـــوتم

المان

دسمبر ۱۹۹۸

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل غمیزه

جنګ دی ،جنګدی ، په ځپیلي کال جــنګ دی

بیا په ښکلي ، نـازولي کابـــل جنـــګ دی

دود یې خیژي له ســـوري ســـوري ګـــوګله

بیا په سوي ، نړیــدلـــي کابــل جـنګ دی

* * *

کابـل نــه دی ، کــربــلا ده ، کابـل نه دی

دوحشت خړه بیـدیـــا ده ، کابـــل نـــه دی

هره خواته پکې چـــیغــــې دي ، ماتـم دی

مروره تــرې خـــنــــدا ده ، کابــل نــه ده

* * *

کابـــل ژاړي ، نــازولـــی کابــل ژاړي

دښــمنــانـــو ، زورولـــی کابـــل ژاړي

چې مدام به یې خوله ډکـــه لـــه خـنـــداوه

اوس غمـونـــو دردولـــــی ، کابـــل ژاړي

* * *

بـــیـــا ژړاده دکابـــل هـــره کـوځـه کـې

واویلا ده دکابـــل هـــره کـــوځـه کـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــزیـــدانـــو هـــره خـــوا تـــورې ایستلي

کربــــلا ده دکابــــل هـــــره کـــوڅــه کې

*   *   *

پــــه کابـــل بلا پـــریوتـې ، وطنـــوالو

پـــــه هــر کـــور ژړا پریوتې ، وطــنوالو

هــــره خـــوا دوینـــو بـــوی دمرګ اواز دی

پـــــه وطـــــن وبـــا پریوتـــې ، وطــنوالو

*   *   *

کابــل سو زي سرې لمبـــې دي کابل سوزي

کـــور په کور باندې جګړې دي ، کابل سوزي

سپـین دیـوان ورته دخیر په غونډۍ ناست دي

د ســــکروټـــو سلسلې دي ، کابل سوزي

*   *   *

کابل وران شو ، دنیکونو وطـــن وران شـــو

دافغــــان دغیــــرتونـــو وطـن وران شو

هنـــدو کشه ! ولې نه چوې ، ولــې نــه مرې

چـــې کابــل ، داننـګونو وطـــــن وران شـو

*   *   *

شنې لوخـــړې پـــورته کیږي ، کابل ســـوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپغمان اښـــــکې بـهیـږي ، کابل سـوزي
آسمایي په چــیغو چــیغو داســـی وایـــي
کابل سوزي . ایرې کیــږي ، کابــل سوزي

* * *

په کابل کې اوس نه پـــوهــه نه هنر شــته
نه کتاب شتـــه ، نه قلم شتـه ، نه اثرشـــته
هســـې شــپـــه دجـــهــالت ده را ختــلې
چې نـه ستــوري پکې ښکاري اونه لمر شته

* * *

یـــه زخـمي زخـمـي کابـــله درنـــه جـارشم
دافغان دپـــګړې ګله درنـــه جــــار شــــم
دوحـــشـــت پـه اورکـــې سوزې ایرې کیږې
دود دې پورتـــه له ګــوګله درنــه جــارشم

* * *

ځـــومــره خـوار ځومره بې وسه شوې کابله
چـــې ازار له ، له هره خسه شــوې ، کابـــله
دماتــم په ورځ دې هیڅــوک پـکار نـه شول
تــــــر خـــو پــــیښو تـه بې کسه شوې کابله

آلمان جنوري ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیقین په لټه

ستا دستر ګو "سیپارو "کــې مې لوستلي

دتــلــپــاتـــې خــوږې مــیـنــې "آیا تونه "

څه پروا ده که لمو نـــځونه مې " قضا "کړل

یا مې شوندې ستا په " ذکر " سترې نه شوې

دخپل زړه "مسجد " ســپـیـڅــلـی درته ساتم

بـــلـــوم پکې داوښـــکـــو څــراغونه.

❋ ❋ ❋

چـــی دمخ "کعبه " دې ونـــیوه بـتـــانو,

لــــه تندي نه مې زاړه خا پــونـه لاړل

زه خو هسې دسجدو ســو داګــر نـــه یم

نه جنت غواړم نه ســره دوزخ تـــه ژاړم

خو "روژه "به په " طـهــورو " ماته نه کړم

که نصیب مې شول دشونـډو " ذکاتـونه "

دکـــو ثــرو دپیالـو په تـــمـــه نه یم,

بس یوازې یو دیدن درځني غـــــــواړم

خپله ورکه لټوم ستا په پـــیـــدا کـــې

د "شـک " ترې د" یقین " چینې ته بیا یم

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبده مــــې په خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستایــــمــه دمینې شنه یادونه

*   *   *

دټول عمر عبا دت به تــــرینه ځارکړم

که یوه شپه مې منلی پــه ګناه کـــړې

له رنګینو جنتونو نــه به تــــیـر شم

که یوه پیاله سکروټې راتــه راکـــړې

ددنیا او دعقبا پروا مـــې نــــشــته

ما دعشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

۱۹۹۸ / دسمبر آلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازي

هـــره ورځ د أرمـــانونو جنازي وړو

هـــد يرو تـــه دګلونو جنــازي وړو

دبـــــادونو کرونده په اوښــکو پالو

د شـــهيـــدو بـــهارونو جنازي وړو

داميـــد بـــــاغچه دوينو جزيره شوه

دوږمـــــــي دشنو وزورنو جنازي وړو

دبدرنګي شپي له سيوري نه لمر غواړو

دګلمخو ســهارونـــــو جنـــازي وړو

پــه ايرو کي لټوو دقســـــمت ستوري

دهــيندارو ديادونو جـــنـــازي وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالیزه

په هغه توره اوتبجنه شپه کې ،

چې تازموږ له کلي کډه وکړه

ما دې دتلو لاره ، په اښکو با ندې ووینځله.

او ستا دپله خاورې مې ،

په خپلو سترګو باندې ومو ښلې.

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،

چې تا زموږ له کلي کډه وکړه ،

یوه ترخه او رژوونکې سیلۍ

پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وګرځیده ،

او دخندا کلان یې ورژول.

له هغې شپې نه بیا تر اوسه پورې ،

زموږ دکلي دبامونو په سر ،

څوک کشمالې نه کړي ،

او دویالې په غاړه ،

ویلنې نه تو کیږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګودر دشنې جلګې له پاسه ،

له سرو منګیو نه یوازې څو کودې پاتې دي.

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تیر شول

اودزمان دکتاب ډیرې پاڼې واوښتلې ،

نه بیا دکلي دبامونو په سر ،

چا کشمالې وکړل

نه دویالو په غاړه ،

ویلینې وټوکیدل

او نه ګودر بیا په منګیو ، پټ شو.

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لاړې

خندا له کلي لاړه.

ګلان له کلي لاړل

او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځلیږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ دوریځو تورتیکری اغوستی

آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،

وږمه له باغه بیګانه ،

ګل ،

له بلبله ،

پردی.

هره شیبه اوهره ورځ ده دماتم کالیزه ،

دغم کالیزه ،

دستم ،

کالیزه.

کابل ۱۵/ ۴ ۱۳۶۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانېـ کـه جونګړه ؟

نوره دې نه يادوم ،

نور دې دکور له مخې نه تيريږم

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه

نوردې دکلي دچنار په ډډه نوم مه ليکم ،

نور دې دپله خاورې په سترګو باندې نه موښمه

اونور دې لاره دګودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږې د انتظار شپې مې،

چې ستا د زلفو په دار و ځړيدې.

آرمان، آرمان د هيلو تاندې نا زنينې غوټۍ

چې ستا د مينې په اور وسوزېدې.

آرمان، آرمان هغه د کلي د سنځلو ګلان

چې د نا پايه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنګينو اميدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر مانۍ جوړه کړه،

خو ته يوازې د يوې شپې، يوازې د يوې،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې شپې له پاره

زما د هيلو رنګينه ما نۍ ته ننوتې ،

بيا دې په سرو منګلو ،

زما د زړه په وينو ،

زما د هيلو د ما نۍ په ديوالو وليکل،

چې دا جونګړه خو زما د اوسېدلو نده

او بيا د تل له پاره،

زما د زړه له کوره ووتلې.

* * *

نوره دې نه يادوم،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه،

نوم،

نه ليکم.

کابل ۱۳ ۱۹/۴/۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا خبره

شـــپــــــه شــوه د رڼا خبره هيره شوه

تا نه چې زما خبـــــــــــره هېره شوه

ستا خوارږه يادونه مې پـــه زړه ووري

نور مې د هر چا خبره هېره شــــــوه

ورانه ميکده شوه، د نيا ورانه شــوه

خم نه د صهبا خبر ه هيره شــــــوه

ما ويل كه راغـــلـــــه ورته وايم يې

باغ شو د غوټيو په ســرو وينو سور

ګل نه د خندا خبره هــيــره شـــوه

هيره يې وعده کړه د سبا پــه نـــوم

ځكاري نـــن يې بيا خبره هيره شــوه

ښـــكارى نن يې بيا خبره هيره شـوه

پـــاتې منتظر يې ځلېدو ته شـــوم

لمر نه د ځلا خبره هـــيـره شـــــــوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو ماتم

شپــــه راخــتلـــــــي ده، سبا نشــته

تيــــاره رابــــره ره، رڼـــا نشـــــته

خــمـــونــه تش دي ميکدې ويجاړې

شرنګ د پـــيالو نشته، غوغـــا نشته

بـــلبــــلان ځـــي ونـــو ماتم نـيولی

د ګل پـــه شـــونډو کـــې خندا نـشته

مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک

شـغله د حسن د لـــيــــلا نـــشـــته

نــــــه د تاک لور، نه يې بربنډه نـخا

هـــم يـــې لـذت هـــم يې ګنا نشته

د زاهد عمر لـــه درواغـــو نـــه ډک

يوه شـــيبــه پکـــې رښتيا نـــشــتـــه

دنيا له ښکلـــو ښاپېرو ډکـــــه ده

خوارږه کاته مې د آشـــنا نـــشــتــــــه

کلی هغه دی کوڅې هغه دي خــــــو

د ليونو پکې غـــو غـــا نـــشتـــــــه

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ! ما ښام شو ډېوې ولګـــــوه

ستوري پر ېوتي دي ځلا نشتــــــــه

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکروټو ښار

نن يې ببيا خونړي خال په رخسار کيښود

په جلوه کې يې ښايست په ګلزار کيښود

عشقه،ور يې پـــه رښتيا دسلطنت شه

دزړه تخت مې دسکروټو په ښار کيښود

له جنته دې در تـــير شــــــومه زاهده

نن مې ســـرپه دروازه کې ديـــار کيښود

په تندې مې دسجــدې داغونـــه نشته

ميکده کې مې زنځير او زنـــار پريښود

زه دخپــــلو سادګيو قــــــرباني شوم

چې مې لاس په کوتنۍ کې دمار کيښود

پرون راغله اوريې بل راتــــه پـه زړه که

نن يې ګل راته پـــــه سوې مزار کيښود

ددې وخـــــت ناخوالې وګوره کاوونه

په ساړه ژمـــــې يـــې نوم دبهار کيښود

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای په ژبه

جانانه پا څېږه د يوه بله که

د زړه روښانه مملکت مې تروږ ميو ونيو

سترګې مې نه غړېږي ، لار نه وينم

هوا درنده ده دلته،

سا نه اخلم.

کړکۍ مې پرانيزه د باغ په لوري.

* * *

جانانه پا څيږه د يوه بله که

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم

ما ته د خداي په ژبه وغږيږه

نور له ديدنه د شيطان سترې يم

لږ را ته مخ د پر ښتو وښيه

لږ مي نظر په رڼا ولمبوه،

لږ مي د لمر په څنو وزنګوه

لږ را ته حوري د شغلو وښيه.

پدي درنده هوا کې ،

يو ازي کرکه ووري ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرکه خاندي،

کر که نا خي ،

او د خوږې مينې تنکي ګلونه

دو چو شونډو په سپيرو د ښتو کې و سو زېدل.

يوازې کرکه ده چې نا خي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم،

ما ته،

د خدای ،

په ژبه،

و غږيږه

کابل غبرګولی ۱۳۷۱

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړې کوځې

وران دی مالتونه، کوځې شــــــاړې دي

لور په لور غمونه، کو ځې شـــــاړې دي

سوزي مې د کلي شنې با غچې پـــــکې

بل دی سره اورونه، کو ځې شـــــاړې دي

لاس کې مې دمینې ګلان مــــړاوي شول

جړ دي وربلونه، کو خـــــي شــاړي دی

نه د پېغلو جوش نه د زلـمــــو خــروش

شړ دی ګودرونه، کو خـــې شــاړې دي

وخت د بې ننګۍ دی دنیــا بـــلـــــه ده

مړه دي غیرتو نه، کوځـــې شـــاړې دي

نه د سهار ستوری نه د لمر ځـــــړیـــکه

بر دي تورتـمونه، کو ځـــې شــاړې دي

تشې میکدې، خـمــونه تش پــراتـــــه

تش پکې جامــونه، کوځـې شــاړې دي

زانګي مې قسمت د شپې په زلفــــو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې دي او خيالونه، کو خــې شاړې دي

تللې ده خـندا نــوره لـــــه کلـــي نــه

ووري ما تمونـه، کو خـــې شـــاړې دي

ټيټې چې شملي شوې جنډې جکې شوې

سره شول مزارونه، کوخې شـــاړې دي

توره تــرورږمـــــې ده لارې ورکـــــې دي

مـــړه دي مـــشالونه، کوخې شـاړې دي

آلمان اپریل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې ليده،

چې د شپې دروند او پړ سېدلی بدن،

زمورږ د کلي د غونډۍ له پا سه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی ،

ځړېدلی، ښکاري

ويده وم خوب مې ليده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د لمر پېغلي او زرينې، نا زنينې لونې،

زمورږ د کلي د ګلبو ټو په قالينو باندې،

خاندي،

مستي موي،

نڅاوې کوي

او په خمارو، شپو وهلو ځانګو وېشتي د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې ليده.

* * *

ويده وم، خوب مي ليده،

چې يو بيساري، ګلالي پسرلي،

ز مورږ د کلي، باغ، په سرا خيستی،

او د غو ټيو بهير،

زرغونو لښتو کې څپې، څپې رنګونه کرې.

ويده وم خوب می ليده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مر غۍ،

بيرته ستنبږي له پرديو نا آشنا پا غونو،

او بيا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار ،

په څانګو ،

د ناز خوبونه کوي

ويده وم،

خوب مې ،

ليده ،

خو چي را پا ځېدمه،

سترګې مې پرانيستلې،

و مې ليدل

د شپې بو يناک او پړ سيدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېړنه ورمه،

زمورږ د کلي په کو څو کې لا تر اوسه جاري،

او د لمر، پېغلې،

نا زنينې،

او حسينې

لونې ،

زمورږ د کلي د ديوال تر شا هما غسې په خوب ويدې وې

او باغ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تراوسه،

رژېدلی،

نښتېڅلی ،

پروت دي.

نه غوټېو بهير،

نه د ګلونو کاروان،

نه د رنګونو څپې ،

نه د مرغيو د وزرونو ، اوز،

او نه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

يوازې شپه،

يوازې دود ،

يوازې خړه و سپنيزه هوا ،

زمونږ د کلي په کو څوکې ، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا هيد

توره شپه کې بله کړه د سرو وينو ډيوه نــاهـــيـد

چيغه د پاڅون شوه دننګونو حماســه نـــاهـــيـد

اور يې د ابليس د هـــوســو نو په کور پـــورې که

ووته له ځانه، شوه د ټول ولس شـــمله نـــاهـــيـد

پانې ، پانې پرپرته د سرو ګلو غو نـــچه نـــاهـــيـد

وځلېده،وخند بده، سرو وينو کې ســـره نـــاهـــيد

هغه د ملالې د يادونو سره جنـــډه نـــاهـــيـــد

هغه د اقغان د غير تونـــو تـــرانـــه نـــاهـــيـــد

ګډه يې غوغا کړه په خامـــوشـــو ماښـــامونو کې

بـــله يې رڼا کړه، تـــرورېمـــيـو د وخـــتـونـــو کې.

* * *

ګل د بېغلتوب،يې د قاتـــل د غـــاړې هـــار نـــه کـــه

ښاد يې په خپل حسن د وحشي هـوس ښـامار نـه که

" نـــه " يـــې د قدرت د لېونو پر تندي وليکل

لړ د تورو زلـــفـــو يـــې بـــې سرو ته دستار نـــه کـــه

لنډ يې که له ځانه د يـــاغـــي ستـــم نـــاولـــی لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دښمن د خلکو يې له ځــــانــه ســره يار ته کـــه
جګ غيرتې سر يې ټيټ په مخ کې د اغيار نـــه کـــه
ځان يې قرباني که، خپل غرور يــې ترېنه ځار نـه کــه
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه،د ننـــګونو بام ته وخته
کړيکه د ،غيرت شوه، د يادونـــو بـــام تـــه وخـتــه.

* * *

ووايه اسمانه! تـــا د ويـــنـــو ځـــلا ولـــيــده
تـــا د شـــهـــادت د نـــاوې،مسته خندا ولـــيده
تا په خپل هيوا د باندې مينـــه لـــيـــلا ولـــيـــده
تا په خپل هيوا د بانـدې مينـــه لـــيـــلا ولـــيده
تا يې پـــه تـــنـــدې باندې ليکلې وفـا ولـــيده
تا يې په خوږو سترګو کې راز د مينـــې ولو ستـــه
تا يې اننګيو کې سپېڅـــلې حـــيـــا ولـــيــده
تا هغه سپر غۍ،هغـــه د تورو برېښـنـــا ولـــيــده
تايې پــه لمنه کې د ستـــورو نـــڅـــا ولـــيده
وګوره اسمانــه! مـــوږ ســـرونه ټـــيـــټـــوو ورتـــه
خـــاورې د پښو يې پـــــه سرو سترګو ښکلوو ورتـه.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ایه اسمـــــانه تا د شپې قا صـــــــدان ولــيـدل

تا د پرښتو جامــــــه کې تور شیطـــانــــان ولـیدل

تا د افغانـــانــــو د عـــزت تـــاجـــر ان ولــيــدل

تا د وینو تـــــرږي، خـــونــــړي قـــصابـــان ولـــیـدل

تا په کتا بونو بار بې علــمـــــه شیخـــان ولـــیدل

تا د کنډوالو په تــخــت سپــــاره امیران ولـــیــدل

تا دننګ په خــــاوره کـــې زنګي غلامان ولـیدل

تا دچــــلتارو نــــو دهــــیواد ملنګان ولــــیــدل ؟

څنـــــګه ښــــکاریـدل دتــــرورږمیو دښامار بـــچي

دا په غیرتي کابل ، پـــريوتــــي دنــاتــــار بچي.

* * *

دا زخمي کابـــــل ، دغـــــه پـــه سرو وینو لړلی ښار

داد اهریمن ، تـــــــورو منګلو تـــه لویدلـی ښـار

دادتــــا لانــــــګروله ستـــــمه سوزیــــدلـی ښار

داپـــــه پـــتـــه خـــوله پـــــه سلو ژبو غږیدلی ښـار

دا هره شیبه په ماتـــمــــونــــــو ژړیــــدلـــی ښـار

دادګلو ښـــــار ، زمــــــوږد پیغـــــلو نازولی ښــــار

داپـــــه جـــــګه غاړه هردښمن ته دریـــدلــــــی ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادیـــرغـــلګرو دسپـــرو دستـــرګو خـــلـــی ښار
بـــیا دخپلو لوښـــو او زامنـــو پـه ویـر ، وژړیـــد
بـــیـا دځـــوانـــو زړونو پـه زلمیو وینو ولمبـــیـــد

* * *

یه اسمانه ، دلته خومرګونـــه ستړي شـــوي دي
چیغې ستړي شوي ، فریا دونـــه ستـــړي شوي د ي
لارې ستړې شوې دي ، ګامونـــه ستړ ي شـوي دي
اوښکې ستړې شوي ، ګریوانـــونـه ستړي شوي دي
هیلې ستړې شـــوي ، ارمانـــونـه ستـړي شوي دي
زړونه ستړي شوي دي ، غمـونه ستـــړي شوي دي
دلتـه پـه جنت کې دوزخـــونـــه ستـــړي شوي دي
دلتـه پـه ګلونـــونـــو کې اورونـه ستړي شـــوي دي
دلتـه پـــــه دې خاوره ، دستـــم غـــدې پریوتې ده
دلتـه پـــــه دې خلکو ، دماتم غـــدې پریوتـــې ده.

* * *

وګـــــوره اسمانـــــه ، اراده دپـــــیـکار وګـــوره
لاره دغیرت کـــــې ، هـنګامه دایـــــثار وګـــوره
ژمي دتـــــاریخ کې سره غاټـــــول دبـهار وګـــوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـره غيرتي وينه د ناهيـد په رخسار وګـوره

دلته ويـره نـشته له سـرونـو سـره لوبې دي

دې لمرينـه خـاوره کې ، د سـتـورو مزار وګوره

پـاکې پلوشې بـه يې د شپې ګريوان ور څيرې کړي

پيغلو د کابل سره ، تړون د سـهـار وګـوره

دايـاغي ککـرې اهريمـن ته د سجـدو نه دي

دلته د ستم تـورې جنـډې د رپـيدو نـه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې وژاړو

راځه چې وژاړو په چيغو چيغو

دلته خو نور څه د خندا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رنځې مېکدې وسوزېدې

دلته نشې په وير بدلې شولې

چې د مستيو هنګامې وې پکې،

لاړې هغه کوڅې ، شډلې شولې

دلته، وحشي بادنو ټول ګلونه ورژول

دلته تر خو سېليو شنه باغونه و سوزول

چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې

چې ستا پلو نه يې په عطرو وينځل

هغه تنکۍ،

تنکۍ،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا ، د مينې په سپېڅلي نامه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کړلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمرينو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مرجاني اوښکو ځلانده غمي

د ارمانو نو د ما ڼۍ په دېوا له وټومبل

تاندې غوټۍ مو د وږمې په لار کې کړلې

کودړي هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندۍ اچوي

دلته د پوهې دروازې تړلي

دلته، تخته او تبا شير اوس شيطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني ،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس يوازې د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خو نړي نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپيدار، او هغه جګې د چنارو ونې

چې يې سرونه رسيدل تر شنه اسمانه پورې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مجنون ولې غوندې،

اوس يې سرونه په پښو لګيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوښانو له کاروانه سره،

په ښار راننوته

او په "خورجينه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تا ريخه غورزېدلې

"کرښې" راوړې.

ملا، کوڅه په کوڅه ګرځي له ښاريانو نه خندار را نيسي.

* * *

ملا ټوپک غاړې ته واچاوه، جګړې ته ولاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنګوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا په سپینو ، نا زنینو ګوتو ،

د خپل لنډي ټوپک ما شه راکاږي ،

ملاد "کفر " په کاله باندې یرغل راوړی.

❋ ❋ ❋

ملا په سپینه بادي اوښه باندې زین کېښوده ،

ملاته ګوره.

هم "غازي " شو ، هم "شهید " ،

هم سلامت ،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزګر شو ، په پټیو کې سکروټې کري

ملا د سرو لمبو ستری ټولوي

او د لوګیو درمنده ته له خندا شی شین دی.

❋ ❋ ❋

ملا یاغي شو ، له "محرابه " ووت

ملا د خدای خو نه په تیږو ولي ،

ملا په سر د کاغذي ګلونو تاج راوړی ،

ملا د تخت په طلا یې مور ګو لا سو نه ایښې.

❋ ❋ ❋

ملا بې سته ، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا ساقي شو ،

ملا ويشي د کو ثرو ،

پيالې ،

ملا د حورو ، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپينه او "سپېڅلې " شمله بنګ و ترل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا ، باد شو ،

ملا ، وورېده ،

ملا د وريځو له ړندو سترګو نه و څڅېده

او ملا سپين شو ،

ملا سور شو ،

ملا تور وخته ،

ملا د تورې شپې څادر شو ، په ښاروغو رېده ،

او ملا سيوری شو ،

خونه پوهيږم ،

چې د څښتن ، که د شيطان سېوری

د جانان سيوری ، که د ځان سيوری.

کابل ۱۵/۳/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په بتکده کې

ګرځم د زړه په بتکده کې مې بتـــان مـــاتـــوم

کعبه د هیلو ورانوم، سردارمـــان مـــاتـــوم

چې مې د خیال په تېشه و تورږه په خپل ذهن کې

هغه د ټول عمر انځور مې د جانـــان مـــاتـــوم

ګدا خو نه یم چې خیرات به له فـــلکه غـــوارم

غرور د غره اوبه کوم، خوله له اســـمان ماتوم

زړه په دریاب ور ګډوم امیل د اوښـــکو اوبم

سپېږه د هیلو ماتوم، خوله د باران مـــا تـــوم

چې یې زموږ په کرونده کې لمبـــې وکـــرلـــې

بادونه ریبمه،لاسونه د تـــوفـــان مـــا تـــوم

زاهده تا که میکده کې پـــیـــالې مـــا تـــې کړلې

زه له تو بو نه توبه ګار یـــمـــه، پیمان ماتـــوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
ګل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن څومره راټيټ شولو آسمان په ما
ستوري مې ځليږي، د بڼو په سر
ژبې يې د سترګو راته وويل،
ژوند دی تېروه يې د لمبو په سر
تېر شولو بلبله د ګلونو وخت
اوس دې ژنده ګي شوه د اغزو په سر
ګوره د اشنا پسرلنی ښايست
خاندي يې ګلان، د اننګو په سر
خير دی که يې سترګې دروا غجنې شوې
پالمه يې مينه، د لېمو په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټې په جام کې

تـــوره تـــروږمـــۍ ده رڼا نه راځي
شپـه ډېـــره اوږده شوه سبا نه راځي
راغی پـــسرلـــی خـــو پسرلی نه شو
بـــڼ پـــه ویـــر اخته دی بورا نه راځي
ګوره چې وعدې دې د رواغجنې شوی
سره و خورې رېباره آشـــنـــا نـه راځي
هسې له توبو یې تـــوبـــه ګاره کـــړم
خولې ته مې توبـــه لـــه ګنا نه راځي
خاورې د کوځې یـــې بادوي په سر
ټول کلی مجنون شو لـــیـــلا نه راځي
جام کې مې ساقي سکروټـــې واچوه
سوی زړه ته یـلـه دوا نـــه راځـــي

آلمان مې ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باد په ورانو کنډوالو کې

د باد په ورانو کنډوالو کې مې يو ګل وليده

پاڼې يې زيړې، او په شونډو کې يې

د خندا ،

رنګ،

وچ و ،

نه يې ورېمه پېژنده ،

نه يې قصه د غوړېدو ياده وه.

د باد په ورانو کنډالو کې مې يو ګل وليده

د مخ کتاب يې له غمجنو افسانو نه ډک و ،

په هره پاڼه يې داغونه د خزان پاتې وو ،

او هر خپر کی يې يوازې د خزاناو رژېدو قصه وه.

* * *

د باد په ورانو کنډوالو کې يو ګل،

د يو ې ميني په نوم

د يو بې پا يه پسرلي په هيله،

دواړه منګولې لګولې د زمان په لمن،

د باد ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په‌ورانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه پسرلیه

راشـــه پـســرلـیـــه ، دغوټیو له بارا ن سره
سیل درنګ او بوی سره دمــشکو له کاروا ن سره
راشه دغوټۍ له سترګو پریمـــینځه رانجه دخوب
راشه د زخمي زخمي غـاټولـــو لــه درما ن سره
راشه چې جړاو شي پــه غمیـــو ، نښتیځلی ، باغ
راشــه پسرلیه ، دګلونو لـــه تـــوفـا ن ســـره
راشه چې دونو په ښــاخـــونـــوپـانـېـي وناخي .
باد تـــرانـــې ووایـــې ، دغـــرو مـــمانـې وناخي .

* * *

ژمی دی خفه نه شي دګلونو دغونچـو پـــه ځـــای
مونږ درته په لاره زخمي زړونــه غـــوړولـــې دي
خیر که وچکالي ده نه شبنم شتـــه نـه بارا ن اوري
ستا دراتلو لارې مو په اوښکو ، پریمیـــنځلي دي
اور مو په سر وړی ، خوډیوې مو لګـــولـــې دي
زړه د ترورږمیو کې مـــو ستورې ځـلـــولـــې دي
راشه پسرلیه ! زمـــونـــږ کلي تـــه لــمر راوله
بیرته یې پخلا کــه ، د عـــمـــرو مـــرور راوله .

* * *

راشه چې باغـــونـــه مـــو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چـــې ګلـــونـــه دخـــزا ن سیلۍ زېلي دي
راشه چـــې دبـــوټـــوپـــه رګـونوکې سا وچه ده
راشه چـــې غوټیـــوپـــه سروینو کې لمبلي دي
دښتې سوځیدلي ، چـــمنـونـه رژیـدلـــې دي
کرښې دقسمت یـــې پـــه لمـــبو راته لیکلي دي
بس دی داورونو ، دسوځـــونـــو کــتــاب واړوه
بـــس دی پـــســرلـیـــه ، دغـمونو کتاب واړوه .

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دی بهار څه دی ، چې رڼا دمستۍ نه لري
سا دمستۍ نه لري ، صهبا دمستۍ نه لري
شور دمینې نه لري ،سور اور دمینې نه لري
څاڅکو دشبنمو کې ځلا د مستۍ نه لري
څه دی بهار څه دی ،چې موسکا دغوټۍ وریبي
څه دی بهار څه دی ،چې خندا دمسنۍ نه لري
څه دی بهار څه دی، چې ویدې نغمې پا نه څوي
تاندې غوټۍ ویښې نه کړي ،شنې وږمې پا نه څوي .

❋ ❋ ❋

راشه پسرلیه ، چې دلمر ګلونه وخاندي
توره شپه سبا شي ، دسحر ګلونه وخاندي
باغ په خندا سر شي ،لراو بر ګلونه وخاندي
راغ غونچې ،غونچې شي پیغامبر ګلونه وخاندي
بیا دپیغلو نجونو په ټټر ګلونه وخاندي
غر په ګلو پټ شي په کمر ګلونه وخاندي
بل شي په سپیرو دښتو ، دګلو څراغونه بیا
پورته شي ،رپانده دغاټولو بیرغونه بیا

❋ ❋ ❋

راشه په سپیرو دښتو کې سا د ژوندون وکړه
راشه په سرو زړونو کې اور و جنون وکړه
راشه بیا روښانه که دمینې دمزلونو لار
راشه د لیلي زړه کې وفا دمجنون وکړه
راشه تږې تالې دوږمې په میبو مستې که
راشه د ماښام په دښته ، سپین سباوون وکړه
راشه پسرلیه ، باغ ته ناوې دګل راوله
ساندې ترانې که ، وزرماتی بلبل راوله .

❋ ❋ ❋

ترکې دبګرام درنه جامونه دسوما غواړي
شورغواړي،شررغواړي ،نغمې غواړي ،نڅا غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغلې دبخدي درنه دردونــوتـــــه دوا غـــوارې
بیا په نو بهار کې دبهار مسته خنــــدا غـــوارې
پریږده له قفسه ، ښایستـه بـلـبـلې والـــوزي
دازخمي غوټۍ له تا نه شـونډې دموسکا غوارې
زیب یې د پیکیو شه ، ګـــلاب دګریوانه یې شه
سوز یې د سندرو شه ، ربــــاب دزنګانه یې شه .

* * *

بیا به دا خزا ن ، خزا ن وختونــه بــهـــارونه شي
بیا به دا شډل ، شډل ډاګونه چــمــنـــونـــه شي
بیا به دا اغزي ،اغزي باغونه سره ګـلونــــه شــي
بیا به په رنګینو ګلو ، ښکلي وربـلونـــــه شـي
بیا به غم وهلي ماښامونه ، ســهــــارونـــه شي
بیا به دسپین غره غاړې ته ستوري امیـــلونه شي
بیا به دکابل لمنه ډکـــــه پـــه ګلـــونـــه شي
بیا به د بابا پګړۍ جړاوه پــــه لــعـــلـونو شي.

* * *

تا که پسرلیه ، دګلونـــو ګـــیـډۍ راوړلــــې
تا که د وږمې په وزر تــانـــدې غــوټۍ راوړلې
تا که درڼا ناوې له تــورو شپـــو راوایـــستـــه
تا که دبارا ن د رڼـو څـــاڅـــکو ډولۍ راوړلې
تا که په خــــاموشـــو ماښامونو کې شور وکړه
تا که زخمي زړونـــو تـــه د مـینـې پټۍ راوړلې
ته به ابدي شې ، تـــه بـــه پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاګونو ، په باغونو کې.

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی

پیژني نه مي څـــوک یـــم پـــردي دلـــتـــه

وایېږ نه سلام هم ته ســلام مـــي څـــوک

ګنېږ نه ځان سره ځانه لـــه مـــي څــــوک

وایېږ نه نام او دننګ ل سیا راته څـوک

*   *   *

ویشلۍ خندا سره چا لـــه مـــي نـــه

نـــه مـــي لـــه چـا سره ژړا شـــریکه

شـان یـو مینه سره نورو له مـــي نـــه

شریـکه سـا سره نورو لـه مـــي نـــه

*   *   *

نـه پا شـوي جلا وني لـه لـــکـــه

خـیـــستي سرا پــه سیلـــۍ زمـاني د

غه مر وهلي تـــوفان دشـــپي لـــکه

اخیستي وزر مي ســړوبـــادونـــو

*   *   *

قیصه تبنتیدلې ده یـــا لـــه لـــکه

شم نه تخنولی ذهـــن دچـــا نـــور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله ورکه کې شپــــو په دوخت لکه

شم نه تـــودولي زړونه دچا نـــــور

*   *   *

سربـــاز شوي مات کې سوبه په لکه

ستـــړي جهــانه لــه ستـــړي، ځانه له

مـــین مـــه نـاکـــا کې مینه په لکه

ستړي نه پیـــما له ستړي، هوډه لکه

*   *   *

چـــت او نه اسما تر سروو مي هلته

ګنې مـــي اتخور خیر یم، پردي دلته

خاوره خپله په ومـه اتـــل هـــلـــته

ګنې مـــي تور یمه، ویاړه بي دلتـــه

*   *   *

راغلم بارنــه له سکروټو دســـــرو

ته ر ښا لیو ږ د نو تـــومـــتـــو د

راوتښتېـــدم نه وريځو تـــورو له

ته ښار سپلیـــــو د او باد د راغـــلم

*   *   *

تږي میني د ویـــنــه شرقي زمـــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي قــدم هر په ده کــرکــه دلته خو
لیـــوال خبري پـــستي یـــوي د زه
کي چـــم په زما دي تیرې خودلته

* * *

جنت په څـــه ستایې یې دوزخي ته
کوي څه چمـــن ته یې صحرایې، ته
یئ ورړ ېدلـــو ز دسو لرګی وچ تــه
کوي؟ څـه ګلشن څه، باغ په یې ستا

* * *

بولي مي وحشي شم تي پا لیرې که
ټولوي ځان رانه شـم ورنژدي کـه
کوي کرکه غـاړمه و میـــنه کـه
نړوي دنیا وکوم، کـــه کـــر کـــه

* * *

راته دي غزي ا یې ځانګي ټو بو د
که ډ پیغوره له یې خنـــدا دګـــل
څـــاخي زهر ئي نـه ونـــو ورړو له
که ډ اوره سره له یې اروا ځوانـــه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم تی بـــو غرو جـــګو د وطن د زه

کیږم شین نه کي چـــمـن پردي دلته

ده ښخه ریښه مـــي کي خاته لمر په

کیږم شین نه کي ګلشن غربي دلته

*   *   *

پیژني نه مي څوک یم، پردي دلته

دي هلته پت زما او عـــزت زمـــا

ځاییږم نه کي جـنت پـــردي دلته

دي هلته جـنت زمـــا دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سترګو کې

بیا د ارمان غوټې رژیږي ، د جـانـان سترګـــو کې

زړلی د مني راوریږي، د جـانان ســتــرګـــو کې

د شپې سریزه ده تور تم په بـــرېـــدلـــو ښکـــاري

د تور ماښام ستوري ځلیږي د جانان ستـــرګو کـــې

لمر شهید شوی که افق زموږ په وینو ســـور شـــو

که سره غاټول دي چې ټوکیږي د جانان سترګو کـــې

دجانان سترګو کې زما د ژوند بیړۍ ډوبـه شـــوه

یاغي توفان دی چې بهیږي د جانان سترګـــو کـــې

شو ر د ځوانۍ دی که لذت د یوې نـــوې ګـنــــاه

که د تاک لور لوڅه نڅیږي د جانان ســتــرګــو کې

لکه چې بیا په محـتسبـه بـــلا واوښـــتـــــمـــه

سپېره قسمت راته ګوا ښېـــږي د جانـان سترګو کې

"کاوونه" بیا دې د زړګي جونـــګړې اور اخیســتـی

که د هوس لمبې بلیږي د جانـــان ستـــرګو کـــــې

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه

انـــدېـښنـــه د يوې ونې په سر نه ده
انــدېښنه، د يـــوه بــاغ د رژېدو ده
که يوه چيــنـــه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلـــي ويـــالــــه په وچېدو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آشنا پل

د یار په مخ زلفې خورې خو نــه دي

لار اختلې تورې شـــپې خو نـه دي

سر ټیټوم د آشنـا پـــل ښـــکلـــوم

زاهده ستا تشې سجدې خونـــه دي

زه به نو ولې ترې پر هېز کـــومـــه؟

پیالې د میو ودي، توبې خو نـــه دي

شیخه، ستنې دې که ناولې ګوتـــې

د ښکلو زلفې دي تسبې خو نـــه دي

زړګیه رون به دې کړي دود به نه شي

د مخ شغلې یې دي، لمبې خو نه دي

راځه چې بلې کړو د میوو ډیــــوي

ساقي !لا ورانې میکدې خو نـه دي

کا وونه تمه د وفا ترې مـــه کـــړه

مغربي نجونې پښتنې خو نـــه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړي ډيوې

ساقي دورغجني دې وعدې شوې، ډيوې بلې نــه سوې
په مېکده کې ډيوې مړې شوې، ډيوې بــلې نــه شوې
خمونه تش، پيالې نـسکورې، مېـــــکدې ويـــجاړې
بيا د زاړه زاهد دورې شوې، ډيوې بلې نـــه شـــوې
سپو ږمۍ په وربېځو کې ويده، ستورې دودونو کې پټ
د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډيوې بلې نه شـــوې
تشه بيد ياده نه ليلا نه يې کېـــږدۍ شـــتـــه پـــکې
مجنونه !خاورې دې اسرې شـــوې، ډيوې بلې نه شوې
يوه سپرغۍ وه ځلېـــدله د ايـــرو پـــه مـــنـځ کې
اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډيوې بلې نه شوې
باغ کې چوپتيا ده، ونې زانګي د ماتم پـــه خـــنـهـو
د ژمي شپې خومره اوږدې شـــوې، ډيوې بلې نه شوې
چا يې په ياد چېرته نه شـــمه او نـــه ګل کېښـــوده
د سرو غاټولو مرۍ پرې، ډيوې بـــلې نـــه شـــوې
د جانان غمه د زړه کور راتـــه روښـــانـــه که تـــه
بيا تور ما ښام، تورې تيارې شوې، ډيوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دېوالونو سره

هره شېبه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترګې و غړېږي،

د خړو و سپينو تړلې دروازه وينمه

او د کوټې د ديواله له داره زوړنده کو چنۍ کړکۍ

چې د هوا غلی تصوير يې له زاړه او سو ليدلي قابه ګوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه خپېړه مې په مخ لګېږي.

خو زه لګيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما ښام لښکرې راشي خپلې تورې جنډې ،

د ديوالونو په ير ور پوي،

د لمر ګزمه سترې ستو ما نه بيا له دنګو دنګو غرونو واوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ځلورو دیوالونو په ساړه تا بوت کې وغزیږم،

او د خوبونو ښاپیرۍ مې، په پښتو وزرونو،

ځان سره بوزي کومې لیرې نا آشنا سیمې ته،

چې نه کړکۍ، نه دیوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازې وي پکې

نه څوک هوالکه تصویر په قاب کې بنده ساتي.

زه لکه ښاده او آزاده مرغۍ،

هر خوا والوزمه.

هر خوا وګرځمه

د هرې ونې په تنکیو پاڼو زړه و موښم

د هر ګلپوټې د غوټیو خوږې شونډې ښکل کړم.

او د هر چا غوږ کې د مینې ترانه وو ایم.

کله چې ستړې شم راوګرځمه،

او د خپل زړه د نیا ته ننوزم

بیا له ختیځه تر لویدیځه، له شماله تر سهیله پورې،

بیرته هماغه د یوالونهاو د وسپنو تړلې دروازې ووینم

او د کوټې د دیواله له داره زړوندې کوچنۍ کړکۍ

چې ګلوزره وړمې،

لکه د مړو تصویرونه، په زاړه او سو لېدلي قاب کې بندې ساتي

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

*   *   *

زه له دې خړو دېوالو ستړی یم،

زه له تړلو وسپنېزو دروازو ستړی یم،

زه لخ دې زوړندو کړ کیو ،

له زړو قابو نو

کر که لرم.

کابل پلچر خې زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوینو جام

یه آسمانه ، بیا دې خه لوبه آغز کړه ؟

بیا دې کومه غمپروره نغمه ساز کړه

ټول وطن مې د عمرونو غمکده شو

زړه دې یخ که ، ورته خانده ، ورته ناز کړه

❋ ❋ ❋

د آسمان په لاس کې بیا دوینو جام دی

بیا یې کړی ، قربانۍ ته زما لام دی

ټول وطن راته د سروو وینو دریاب شو

ورځ مې شپه ده ، هر سهار راته ماښام دی.

❋ ❋ ❋

د وحشت په اور کې سوزي ، ایرې کیږي

د وطن هستي مې ټوله نابود یږي

د ښمنانو هسې اور راته کرلی

چې یو ریبم سل یې نور راز رغونیږي.

❋ ❋ ❋

د وحشي ستم دوران دی په وطن کې

هر قاتل اوس قهرمان دی په وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن لمنه سره ده په سرو وینو
جوړ د سرو وینو باران دی په وطن کې

* * *

سرې لمبې دي ، دبابا وطن مې سوزي
زړه مې سوزي ، ځان مې سوزي تن مې سوزي
په ګلونو مې سکروټې راورېږي
باغ مې سوزي ، ښایسته چمن مې سوزي

* * *

هر یو « دوست » ته مې چې لاس ورکه دښمن شو
اهورا مې چې باله ، اوس اهریمن شو
هر یو راغې ، زه یې چور کړم ، زه یې بور کړم
هریو لاړه قربانې ، زما وطن شو .

* * *

وطن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شو
څوک په یو ه او څوک په بل نامه ازار شو
نه مو "کور" شو ، نه "کالي" شول ،نه " ډوډۍ " شوه
څه چې پاتې له نیکوو ، تارو مار شو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـهـــار ويـــنـــې رابـــهـيـــږي ، ما ښـــام ويـــنـــې
صراحـي نه ويـــنـــې څـــاڅـــي له جـــام ويـــنـــې
څه دوينو زمانه شـــــوه لـــــويـــه خـــدايـــه
اغاز وينـــې راته ښـــكاري ، انـــجــــام ويـــنـــې.

* * *

تـــا پـــه كـــومـــه ګـــنـــاه وژنـــي ، وطـندار ه ؟
قربـــاني يې بـــيا دكـوم غـــا صـــب لـــپـــاره ؟
ستـــــا له ورانو كـــنـــډوالو نـه نـــور څه غواړي ؟
چـــې لاس نـه اخـــلي دښـــمـــن لـــه دې ازاره.

* * *

دوطن سپين ســـرې مـــور شولـــه ســـرتـــوره
داسمـــان دنـــاكردو بـــــهيــــر تــــه ګـــوره
اوس د ويـــنـــو پـــــه دريـــاب كـــــې ده ولاړه
چـــې پـــرون وه پـــه ســـرو ګلـــو كې سمسوره

* * *

چـــې دګلـــــو دانـــې وكـــــرم ، اغـــزي شـــــي
هر ګلرخ تــــه چـــې زړه وركړم بـــــازاري شــــي
هــــــر "امام" پسې چې زه اقـــتــــدا وكـــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسجد له کونجه پورته شي ، عاصي شي

* * *

چا په یو او چا په بل نامه خراب کړې
چا ایرې کړې ، چا په سرو لمبو کباب کړې
نه پوهیږم څه ګناه لرې وطنه !
چې داهسې یې د سرو وینو درياب کړې.

* * *

د ملت په اوږو سپور شي محترم شي
هم کعبه شي ، هم ساقي شي ، هم صنم شي
هم یې وژني هم په قبر ورته ژاړي
هم قاتل شي ، هم قاضي یې د ستم شي.

* * *

لویه خدایه ته دا توره شپه رڼا کړې
ټول افغان بیرته په خپل وطن بسیا کړې
شیطاني تروږمۍ وولۍ په ستورو
ورنه خلاصه دافغان دزړه دنیا کړې.

آلمان

جون ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د «زه کابل یم» د کتاب لیکوال ، نباغلي م. ح. حسام ته :

یو لیک ، یو پیغام

یــــه دوطن دارما نـــونـــو یـــاره
یـــه دولس دفریـــادونـــو یـــاره
زما دغـــم اودقـــلـــم شـــریـــکه
یـــه دکابل دماتمـــونـــو یـــاره

* * *

تامـــې دزړه په سوزیدلې دښـــتـــه
بیا دیادونو اغـــزي وتـــو کـــول
تا مې دذهن رژیدلي بـــاغ کـــې
بیا دغـــمـــونـــو ګلان وغـــوړول

* * *

تامې د سترګو د ا ســـمـــان لمنې
بیا دماتم په وریځـــو ولـــړلـــې
تامې بې وسه بې فریاده انبـــکې
بیا دارمان په مزار وشیـــنـــدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تا مې دذهن وزر ماتې مرغـــــــه

بیا دکابل دکنډوالو میلـــمـــه که

تامې دژوند دامیدونو قـــاصــد

بیا دوطن دهدیرو مـــیـلمـــه که.

* * *

لاړم دخیال په وزرو والوتـــمـــه

په سوزیدلي کابل وګر ځـــیــدم

دورکو هیلو دلـتون په تــــمـــه

په نړیدلي کابل وګـــرځـیــدم.

* * *

پیدا مې نه که هغه ښکلې کابــــل

دافغانانو نـــازولــی کابـــــــل

زما کابل ، زما منلې کـــابـــل

ښکلې کابل ، دګلو ځلې کابـــل

* * *

دښـــایسته دزړه پـه ســرمــــــې

دسپیرو خاورو ډیرۍ لــیــدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر قدم او هره لویشته کې مـــې
د سوو هیلو غونډۍ ولـیدلــــــې.

* * *

هغه دمینې په شور مسته سیـمه
لکه خاموشه هدیره ښکاریــــږي
داکاسي او دنسترنو باغچـــــه
له ګلو تشه ده ، سپیره ښکاریږي

* * *

چا یــې هوس د سوزیدلو کـاوه
چا یــې ارمان د نـــړیدلو درلود
چا یې په زړه یو زر زخمونه غوښتل (۱)
چا یـې امید د پر ز ېدلو درلــود .

* * *

چا یې په خیرې ګریوان اور پورې که
چایې لمن چایې لونګۍ پټه کــــړه
چایې تاریخ ترېنه ځولۍ کـــې یووړ
چایې د هیلو ناوکـۍ پــټــه کـــړه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

چايې ويارونو ته کتلای نه شـــــول
چاته يې جـــګ سر دمنـــــلونـــه وه
څوک يې رانـــده و عــظمتونو پسې
چا ته يې برم دلـــــيـــدلو نـــه وه.

* * *

چايې پګړۍ له سره کـــوز کـــړلـــه
چا پرې لمبې دانتقام بـلې کــــړې
چا يې ګريوان ريښې ريښې که ورته
چاورته شمې دانجام بـلې کــــړې

* * *

نـــه يې سهار دی دشـغلو ملګــری
نـه ما ښام، رنګين رنګين ښکاريږي
نه يې سپوږمۍ دلمر په مينـه مستـه
نه خويې ستوري ګلورين ښکاريږي.

* * *

نه يې باغونه په ګلابـــو سينګار
نه دښتونه په غاټولـــو ښـــکلي
نه يې ماښيو کې پرتـــم پـــاتـې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جونګړې چا په ننګ پــــالــلي

* * *

په وينو سره ښــکاري لمـــــنه دښـار
پر هر پر هــر يې مړه نـنګــونه ژاړي
له زخــمي زړه نه يې څڅيږي وينــې
ويرژلې سـايې تاريخــونـــه ژاړي

* * *

د شنه اسمان مخ يې پـه وريځو ککړ
شپه يې بهيږي په کو څو کو څو کې
هر لور اوړده دي د ستم لا ســـــونه
مرګ يې نخښږي په کو څه کو څه کې

* * *

په هر څپک خـاوره يې وينې پر تې
پــه هــر قـــدم يــې رژيدلي ګلان
پـه هر لښتــه يې زمو للي غو ټۍ
پـه هــر ه څانګه سو زيدلي ګلان

* * *

ا ســـما يې، دغه زخـمي پـهلوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور درزمونــــو افسانې نه وایې
دغه د تیــرو پــر تـمـونـو راوي
د سترو سـو بـو تـرانــې نه وایې

* * *

نور یې « مهراب» او « رودابه» هېره ده
نور یې د « زال» زاړه رازونــــه نــشتــه
اوس یې په ذهن کې « شغاد » پاتــې دی
نور یې « رستم » ، « رستم» یادونه نشته

* * *

اوس پــــکې نوم د « کا که» ګانــــو نشته
اوس پــــکې مړه دي د مـــرۍ رسمــــونه
اوس پــــکې ملتې دي سپیڅلې تـــــورې
اوی پــــکې ورک دي د دستار ســرونــــه

* * *

نور یې «اکبر» ، « اکبر» غیرت ویده دی (۲)
نور یــــــې « امان، امان » ننګونه نشته (۳)
نور یې مشکي، مشکي شملې ټیټې دي (۴)
نور یې طـــرزي، طـــرزي فکرونه نشته (۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

حسامه، تا خو د کابل په لوتو

د اوښکو ډیرې ډیوې بلې کړلې

تا د بې ګوره شهیدانو په یاد

د خلکو هېرې شمې بلې کړلې

* * *

تا د قلم په هنر منده ژبه

وطن، وطن سندرې وویلې

تا د سرو وینو د دریاب په غاړه

د مرغلرو مرۍ وپېیلې

* * *

تا د قدرت د لیونو له مخه

ددین سپیڅلی نقاب و غورزاوه

تا د منکرو زاهدانو جرم

په خپلو چیغو چیغو ولړزاوه

* * *

ته دریا خرقه پو شانو پېښې

د ننګ پېلوڅې په لاس وګرځیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له دروغجنوا تلانو سره
د خپل قلم په توره و جنګېدې

* * *

دا هورا په نوم راغلي یاران
ګوره زامن د اهریمن وختل
د پرښتو جامه کې پټ شیطانان
وحشي سر تېري د دښمن وختل

* * *

د شپې بربخې د رڼا د ښمنان
دزرو غله دي هنر څه پېژني
دا له کتاب او له قلمه پردي
د علم او پوهې سنګر څه پېژني

* * *

له غلو نه تمه د انصاف مه کوه
له قصابانو قضاوت مه غواړه
دبې عزتو، عزت نه خو ښېږي
له بې غیرتو نه غیرت مه غواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو وینو د ثروت سوداګر
د محبت په ژبه ، نه پوهیږي
دا د مرګونو د ښامار قاصدان
د ژوندانه په معنا څه پوهېږي

* * *

دا د پرون د معرکې اتلان
د خپلو خلکو قاتلان وختل
داد وطن دازادۍ جنګیالي
خپله د نورو غلامان و ختل

* * *

دا د بربنډو پرښتو مینا ن
د دنیا یې جنت خوبونه ویني
داله هیندارو نه بېزاره شیخان
تورو کو دړو کې مخونه ویني

* * *

راځه چې لوڅې کړو ناولې څېرې
راځه رسوا کړو درواغجن اتلان
دا د ګناه او د ثواب مالکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چیغو کې لمبې وکرو

راځه تاوده کړو یخ وهلي زړونه

راځه د هیلو غوټۍ و نازوو

راځه چې ایل کړو خزانې بادونه

* * *

راځه ورېمه شو باغ په باغ وګرځو

په سپېرو لښتو کې غونچې وکرو

راځه د یوال د سکوت و نړوو

په وچو شونډو ترانې وکرو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دړه

ښکلي تصویر د سباوون کاږو

راځه د مرګ د هیولا په تندي

ځلانده لیکه د ژوندون و کاږو

* * *

باور مې نه شي چې د وریځو مور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تورشپه به
د لمر په کلي کې ديره پاتې شي

* * *

دا د سرکښو توفانونو وطن
سر د ستم مخې ته نه ټيټوي
دا د رزمونو په بټيو کې پوخ
د بې ننګيو زنځيرو نه قبلوي

* * *

بيا به را پا څيږي دا ستړی ولس
بيا به راويښ شي دا ويده ننګونه
بيا به پخلا شي مرور اشنا يان
بيا به تازه شي پخواني هوډونه

* * *

بيا به نو توري تا لا نګرې څېرې
په تکو سپينو جامو نه پټېږي
بيا به لو ټماري ستمګرې ډلې
د عدالت په ګدۍ نه برېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا بـــــه د لـمـر گلـــونـــه و غوړیږي

بیا بـــه ســحــر پــه ځـلیـدو لور اشي

شپـــه بــه د شپـــې کلـي ته کډه وکړي

بیــا بــه سپــېــدې پـــه بربډ لوراشي

* * *

بـــیـــا بـــه مـــو تـــاج شي د غنمو وږی

بیــا بــه سپـــرلـــی شي د بابا په وطن

بیــا بـــه جــا رېـــږو یـــو له بله ځنې

بـــیـــا بــه را پلنه شي رڼا پـــــه وطـــن

* * *

بـــیـــا بـــه کابـــل شي د ننگو نو کا بل

د تـــلـــژونـــدیو پــــر تـــمـــونـــو کا بل

د ټـــول افـــغـــان د امـــیـدونو کابل

د بـــــریـــالـــیـــو ارمـــا نونو کابل

۱ جنرال اختر عبد الرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکسنان د استخبارتي سازمان ISI رئسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژرگو نو زخمونو ...... تر نامه لاندې د جگړې نقشه یې په سر کې درلو ده.

۲. وزیر مخمد اکبر خان

۳. اعلیخضرت امان الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴. ملا مشک عالم

۵.محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللې شيبې

تا ته يا دېږي هغه تللې شېبې ؟

هغه د ګلو غوندې،

ښکلې، رنګينې، نازولې شېبې،

چې دې د ستر ګو د اسمان په تورو تورو شپو کې

لکه د مينې د رازونو ستورى و ځلېدم،

او هر شپه دې له ما ښامه تر سهاره پورې

د خپلو ستر ګو د کتو په ژبه،

ما ته د « مينې »

د « باور »

او د « ارمان »

خوږې قصې کولې.

۲

تاته يادېږي هغه تير، هغه تر خه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وريځو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د ستر ګو د اسمان په تکو تورو شپو کې،

« مينه » کو چې،

« باور » پردى شو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان شغلې خامو شې شو لې،

زه دې د ستركو له اسمانه، د باران د يوه څاڅكي غوندې و څڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

د باد په كنډوالو كې

كاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل ته

درنـــه لـوګــی شم، ګرانه کابـــله
زمــورږ د نـجـونـو، د پېکې ګلـــه
وجود مـــې سوزي، زړه مې رپـــېـــږي
چـــې درتـــه ســـرکړم د غـــم بدلـــه

* * *

ماتـــم څـــڅېـــږي، ستا له څیرې نه
خندا دې څـه شـــوه، سرور دې څه شو
مستي دې څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دې چېرتــــه، غرور دې څه شو
ماښام ماښام یې، سهـــار دې نه شته
په ژمي پروت یې، بهـــار دې نه شته
لمر د پرېـــوتی، سپـــوږمۍ دې تللې
د رڼو ســتورو، سینــــګار دې نه شته

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښـــــکلو ښاره
ښـــکلې دې لاړل، ګلان دې وســـول
فضـــا دې ډکـــه لــــه شنو دودونو

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونـــي دې وســـوې، مرغان دی وسول

* * *

په سپينه ږيره دې اوښکې څــاڅـــــي

له زخمي زړه دې وينې بهـــــــيږی

په شنه لمن دې غـــــاټـــول د وينو

رازرغونـــېــــږي او راغـــوړيـــږي

* * *

په سر دروې، سکـــروټـــــې ووري

په لاله زار دې، خــزان پـــريــوتـــی

ونـــې لـــغـــړې، ګلـــونـــه مـړاوي

پـــــه شنـــو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر پـــه بـــام دې، اخـــېـر د وربځو

شينکـــــي اســـمان دې پټ په دودونو

غبــــږه دې ډکـــــه له شـــهيـدانــــو

خـــلـــک دې ستــــړي لـه ماتمونو

* * *

خندا دې چور کړه، وحشي بـادونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرور دې مات که، بې غیـــرتـــلنو
هـــستـــي دې یــــوړه داړه ما رانو
غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغـانو

* * *

زه درنــــه لري ، پــردي وطـــن کې
په یـــاد دې سوزم ، په یـاد دې ژاړم
هر شـــیـــبـــه دې ، له غمه مـرمـــه
په غشق دې پـــایم ، په نوم د ویاړم

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښکلو ښــــاره
زخمي کابله، ورانــــه کابـــــلــه
سوی کــــــابـــله، ویـجاړ کابله
ښکلـــــی کابـــلـــه، ګرانه کابله

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نومیالي لیکوال او څیړونکي، اوراښاد محمد صدیق روهي په ویر کي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روه ملیار.

هغه شنه اسمان ځـلانـــــده ستــوری

هغه په پټه خوله ویانــــــده ســتوری

هغه د ورکو کاروانــو نـــو هـــادي

هغه د نور د سین څپانــده ستـــوری

* * *

هغه پــــه سپینو مـــرغـــــلرو مین

هغه د میــنې د دریـــاب مـــانـــــو

هغه د حـــســن د تصویـــر انځـور کړه

هغه غږ اود کـــتــــــاب مــــانــو

* * *

هغه د روه د ګـــلــــزارونـــو ملیار

هغه د حـسن د بـــــاغـونــــو ملیار

هغه د دښــتـــــو د ګلـــونـو ملیار

هغه د پــــانــو د رنګـــونـــو ملیار

* * *

ستوری و ، ستوری شو له ستورو سره

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د تللیو په قطـــار کـښېناست

ښکلا به چېرته خپل تصویر و ګوري؟

په ایینه باندې غبـــار کـښېـــناست

* * *

د شپو ځنګل یې په سکروټو وویشت

د یخ په دښته کې یـــې اور وکـــره

زړونه یې مست کـــړل د رڼا په میوو

په ساړه بزم کــې یـــې شـــور وکره

* * *

ځان یې د شمې غوندې وســـوزاوه

تیاره محفل ته یې رڼـــا ورکـــړه

خاموشو تورو ته یـــې غـــږ وبښه

مړو قلمونه تـــه یـــې ســـا ورکړه

* * *

د وچکالـــۍ په دغه شنډ فصل کې

ګلونـــه پاتـــې شـــــول مـــلیار لاړو

څوک به پالنـــه د غوټیو وکـــــړي؟

وړمه پردیسه شـــوه، بـــــهار لاړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې
څوک به جامـونـــه د رڼـــا وویشي
څوک بـه د ستـــور د میخانې وپالې
څوک بـــه مستانو ته صهبا وویشي؟

* * *

څوک بـــه د خیال په هنر مندو ګوتو
له تورو تیـــــږو نه تصویر جوړ کړي
څوک به له زېـــړو رژېـــدلـــو پاڼـو
د رنګینه ګلو بهـــیـــر جـــوړ کـــړي؟

* * *

ژاړي د روه د ســـردرو ښـــا پـــېرۍ
تشو پیکیو تــه، ګلـــونه غـــواړي
له رژېدلي، بـــی ملیاره بـــاغـــــه
د بلبلانـــو اوازونـــه ، غـــواړي

* * *

هغه د مـــیـــنې د ښـــکلا انځور ګر
لاړو د تللیو په قطار کښـــېـــنـاســـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا به چېرته خپل تصویر وګـــوري؟

په اینه باندې غبار کــښیـــــناســـت

المان

۱۹۹۶ جون

د ماښامونو په دار

وس راباندې وکوه، ګیله مې په خــــوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مینې مې د ژبې په سر نـــوم د یـــار کـــرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نـــه راځي

سر به کله شمـــه د لــمبــو پـــه بـیـــه ورکړمه

پت به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسې یې د سپینې خولې په تمه تومتـــې شومه

مست یې په کتویمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما یې د تسبو په لړ کې کفر د ابلــیس ولــیـد

مور یې سجدو نه یم، زه د سر د ټیټـېـدونه یم

وخته !د تسلیم توره قصه مې په خوله نه راځي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر توری زخمي دی، هر غزل د وینـــو رنګ لري

هیري مې سندری شوي، ټپه مې په خوله نه راځي

شیخه درواغجنه د جنـــت د پــــرښــتــو غـــله

تا چې دلته و کول، هغه مـــې په خوله نه راځي

ته خو به مې غړ د ماښامونو پـــه دار پورته کړې

زه به چیغه چیغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خزان تصویر

بیـــا خـــزان پـــه ګلو راغی

بیا ماتم نیـــسي بـــاغونه

بیا چمن په ویـــر اختـــه دی

بیا رژیږي ســـره ګلونـــه

* * *

بیـــا د وریځو اوښان ګرځي

د آســـمان په کرونـــده کي

بـــیا د بـــاد اســـونه ځغلي

د افق په شنه باغـچـــه کي.

* * *

د خـزان نقاش تـــه ګوريُ

رســـمـــوي تـــصوير د مني

د چمن په ښکلي پـــا نـهـــه

خپروي تصـــويـــر د مـــني.

* * *

ځنګله خـړه چـــوپـتیا کي

د سفر سرود غـــربـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غمجن ماښام په شونډه

د مـــاتـــم غـــزل چلېږي.

* * *

مـــرغــــۍ الـــوزي له ونو

د تـــودو سيـــمو په لوري

تـــرانـــې د مينې وايـــي

خپروي د ژونـــدون توري

* * *

طبيعت څومره رنګين دی

دنيا څومره ښايستـــه ده

ژوندون راز دی د رازونـــو

د فـــصـلـــو نو سلسله ده

* * *

کلـــه پـــاڼـــې رژېدلي

کله موج وي د ګـلـــونـــو

کله ټوله دنـــيـــا خـــړه

کله شور وي د رنـــګونـــو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې هيلې

زما وطنــه يـــه زما د شنو يــادونــو باغه
زما د سترو ارمـــانـونــو د دمـــې مـنـزله
زما جنــت، زمـــــا دوزخ، زما ثـواب او ګناه
زما سپــرلى، زما خـــــزان ، زما د مسنې ګله

* * *

و مې ليدل چې په غمجن زړګـــي دي اور ولګېد
ومې ليدل چې له سيني نه دي لمبې پورته شوي
ومې ليدل چې د سکروټو په توفان لاهو شــوي
ومى ليدل چي له لمنې دې ايرې پورته شـــوى

* * *

ومې ليدل چې د اسمـان لمـنــه ډکه شــوله
ستا د سرو ګلو پــــه رنـګيـــــنو رژېدلو پاڼو
ومې لېدل چې د افق شونډي ګلګونـــې شولې
ستا د غوټيو په نيمزالو نښتېځلو پـــاڼـــو

* * *

ومې ليدل چې خوشحـاليو درنه کــــډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی لیدل چی درکـــې وچ شول د خندا ګلونه

ومی لیدل چـــی د خـــزان بـــادونو ورژول

هم د شینکیو سر درو هـــم د بـیـــد یا ګلونه

* * *

ومی لیدل چي په باغونو دې لمبې پورې شوی

ومی لیدل په چمنونو دې اورونه کـړه شـــول

ومې لیدل چي په بلبلو دې مـــاتـــم ولګید

ومی لیدل چي ګلبوټو دې لــوونـــه ګړه شول

* * *

ومی لیدلچې توره شپـــه دربـاندې بره شـ-وله

ومی لیدل چې وربځو هیر که سپین سبا درځـــني

ومی لیدل چي سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول

ومي لیدل چـــې مــــرورہ شـــوه رڼــا درځني

* * *

خو یه وطنه یه زمـــا د شنو یـــادونـــو بـــاغه

تل به سبلۍ، تل به د ژمي تاړاکـــونه، نـــه وي

وربځې به ورکې شـــي، د لــمــر لونې به ونځېږي

تل به دا توره تروږمۍ، دا ماښـــامــونه، نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپه لا که هر څومره اوږده هم شي تلپاتــې نــه ده

وريځې که هر څو مره تياري وي جاوداني نــه وي

د ساړه ژمي يخ وهــلې او ســـړې سېــلۍ بـــه

تل د باغونو پـــــه رګـــونـــو کې رواني نه وي

* * *

د پسرلي نــــاوي بـــه وسپـــړي د زلفو ولونه

په شـــــنه لمنـــه بــــه دې وټومبي غمي د ګلو

په سرو غـــــاټولو په رنګينې شي شګنې تالې

په چمنونو کې بـــه جــــوړه شي سيالي د ګلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاګــونــو بــو ټــي

ورږمـــه به بيا سوو ، سپېرو لښتو ته سا ورکړي

شبنم بـــه پر ښمينځي په مينه د غوټيو سبرګې

لمر بـــه د ګلــو انـــنــګيـــو ته ځلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنګــونو بــهــير

په سپېرو بوټو به رابره شــــي دګل سنـــدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سرو غو ټيو به جړاوي شــــی د ونو غاړې

په باغ او راغ به راخپره شي د بلبــل سندره

* * *

په تورو وربځو کې به تم شي د سکروټو باران

د شپې په څڼو کې به وچ شی د لمبـــو ګلونه

د تر ورږمی سينه به څيري شی د لمر پــه توره

د شفق باغ کې به سمسور شی د سبېدو ګلونه

* * *

بيا به ګلان په وربل کېږدي کليوالې نجونې

بيا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغی

بيا به په غرونو کې غرڅې دمشکو ساه وکري

بيا به په ځالو راخورې شې مهاجرې مرغی

* * *

بيا به د ګلو پــــه سينو لامبي شهلې دښتې

بيا به خړوب شی په شنبليو دا سپېره ډاګونه

بيا به د باغ په زړه کـــې وټوکي زرغونې هيلې

بيا به د تيرو ذهـــن ونــازوی سره يادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،

زه مې له پلار سره، یوه مسجد کې لمونځ نه کوم،

پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،

زوی مې زموږ لارې،

منسوخې،

کړې لارې بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.

زموږ د ژوند دود او د ستورداسي دی،

موږه د لارو د بدلون په هنر نه پوهېږو

خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه یو ،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې یو ،

منزل ته،

نه رسېږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

یه غمه کور دې ودان

یه غمه، کور دې ودان،

چې دې د ژوند پدې سره دښته کې

پدې اغزنه، ناخرګنده لاره،

یوازې،

پرې نښودم.

یه غمه،

کور دې،

ودان.

زه لکه ستړی مسافر ، ژوندون مې بار په اوږو ،

پدې اغزنه،

ناخرګنده،

لاره،

په شپو او ورځو ،

ځم،

روان یمه،

مزلونه وهم.

ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه خوږ او وفادار،

ملګری،

تل راسره یې او قدم په قدم،

زما د سترې ژوند،

شپې شماري.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناځرګنده لاره،

ما سره د رومې او ستل راکوې.

غمه،

یه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د سترې ژوندون،

یاره،

غمه.

آلمان ۳/۱۱/۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشې پيني

زړه نــــه مــې ځـاځـې، درپسې وينې
د ګلـــو لـــښتــــې، يـــه نــازنينې
ستـــا پــــه ستـــم مــــې، قلم قلم زړه
ستــــا په تومت مې، جامې رنګينې
نــــه مـــــې هېرېږې، نه در رسيږم
لـــه ليــــرې مـرمـه، نژدې سوزېږم
خــبــره نــه شـــوې زمـــا لـه سوزه
خبـــره نــه شــويـــزمـــا له مينې.
سهار رانــغــــې، بــيـــا مـــاښامونه
بـــيـــا د غــلـچـــکو شپو ،ېر غلونه
ځلانـــده لـــمــــــره، ځپانـــده لمره !
لږ راخــــورې کـــه، زلفې زريـــنـــې
مېـــکدې ورانـــې، رنـدان خاموشه
نه څوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رګــونه، پاتـې لـــــه جــوشه
تـــشـــې پــرتــــې دي د ميـــوپينې

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الینا سندره

زمـــا لغـــمـــانــه، ښایسته لغـمـانـه

بـــیـــا دې یـــادونـــه پـه زړه ووري راتـه

بیا مې په خوب، بیا مې په خیال کې ته یې

بـــیـــا دی غـــمـــونـه پـه زړه ووری راته

* * *

لکـــه لـــه مـــور جـــلا شـــوی ماشوم

هـــره شپـــه درپـــســـې وژړېـــدم

لکـــه د تـــورو مـــاښـــامـــونو شمه

درپـــســـې ویـــلې شـــومـــه وځـځېدم

* * *

نـــور دې پـــه شپـولو کې شپانه نه وینم

نـــور دې تـــالـــو کـــې رمې نه څري

نـــور دې نـــاوونـــه له ایوانو ډک دي

نـــور دې پـــه غرونو کې غرڅې نه څري

* * *

بـــیـــا دې حـــجـــرې سـړې، پـرتې دي

بـــیـــا دې دېـــرې دي لـه زلمو نه تشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـــا دې د ښکلـــو ګـــوډرونو غاړې

لـــه پـــېغلـــو تشې، له منګو نه تشې.

* * *

بیـــا د ســـکـــروټـــو په سین ننوتې

بـــیـــا دي سینـــه پـــه لمبو وسوزېده

بیـــا دې ګـــرېـوان له غمه څیرې څېرې

بیـــا دې پـــګړۍ لـــه سره وغورزېده

* * *

د "الـــیـــنـــګار" لـــه ذهـنـه و وتله

د "الـــیـــنـــا" د لـــوی پـــر تـــم سندره

د "الیـــشـــنګ" پـــه شونډو غوړېده

د غـــم سنـــدره، د ماتـــم سنـــدره

* * *

بیا دې "کلـمان" په تورو وربځو کې پـــټ

بیا دې "سالاو" په سېلاوونو کـــې ډوب

بیا دې "سنګر" په سرو سکروټـو ســـتـــي

بیا دې "منـــګو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د "نـــرنـــګ" نـښتـــرو اور اخیستی

بیا د "وایــــګل" پـــه ګلــــو اور ووري

بیا د "کـــرنـــج" مـمـــاني ویني ژاړي

بـــیـــا د "ســـایګل" په ښکلو اور ووري

* * *

بیا د غـــاټـــولو غـــاړې ټیټې ښکاري

بیا د نرګس له سترګو نـــم څـڅـــېږي

بیا د ګلاب په تـــن کې ویـــنـــه وچـــه

بیا له رامبـــېـــلو نـــه مـــا تـــم څڅېږي

* * *

بـــیـــا دې داني، دانــې د اوښکو غمي

له سترګو څاڅـــي، امـــېـــدونـــه کري

د اور اوویـــنـــو پـه تـــبـــجنـــه دښـــتـــه

د سبا نـــي بـــهــــار ګلــــونــــه کري.

* * *

زما لغمـــانه، ښایسته لــغـــمــــانـــه

ستا حماســــه مــــې د وطـــن سنـــدره

ستا د ننګــــونـــو د یـــادونـــو قـــصـــه

زمـــا د ســـاه، زمـــا د تـــن ســـنـــدره.

کابل چنګاس ۱۳۶۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلبل ساندي

که ورېمه يـــې راروانـــه د کاکل شـــي

د دي وچي دښتي ترخي به ګل، ګل شي

ماته ځانګه داغزو شي چې لاس وروړم

د رقيب په لاس کې لښته د سنـــبل شي

د زاهــدزړه بـــــه له خپله ځانه تورشي

که يــې ستـــرګي آيينـــې ته مقابل شي

د زړه پاڼې، پاڼې ګل بـه تر ښه ځار کړم

که مې تللی آ شـــنا بيا راسره خپل شي

د آشنا په ا صالت بــــاندې پوه نه شوم

کله جوړ تر ينه پښتون کـــلـــه مغل شي

چــې غـو ټی په خپله لنډه خندا خاندي

تـريـنه جــوړې سوې ساندې د بلبل شي

زنــګوم بـه يــې د سترګو په زانګو کې

کــه نصيب راته خوبونه د کابــل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

زولنې

ساقي په جام کې راوړلې، اوریـنـې زولنې
د عقـــل لېــونــیـــو تــه، د مینـې زولنې

ساده زړه ته مې ګوره په هــر چا کـوي باور
بنګړي ورته ښکارېږي پـــو لادینــې زولنې

خاونده تشي مه کړې دا کـــوخې له لیونو
ما تېرې چې یې پښو کې پر تـمینې زولنې

دروایې خله زاهده وي دې تا تـــه مــبارک
دا تور نصیحتونو او داسپینې زولنـــــې

پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنګړي
بیګا مې خوب کې ولیدې رنګینې زولنې

ما ښام مې باغ کې واورېده سندره د اغزو
سهار د ګل په پښو کې وې زرینې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا جام

تا ته به یاد وي که نه،

هغه شیبه چې ما په مینه مینه،

تا ته د زړه جونګړه پرانیستله،

ته مې د هیلو ښښتېځلي باغ ته و بللې،

ما ویل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکۍ به په وزرونو کې ګلونه راوړي،

او دغو تیو ښایسته ډمې به،

د وچو لښتو د یادونو په بام و نخېږي

* * *

ما ویل زه به ستا د سترګو له روښانه چینو ،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شېبه به د رڼا په سین کې ولمبوم،

او تروږمۍ به مې د زړه له سزېدلط ئاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ورېمې ترې وم،

ما د باران د رتلو لار څار له،

ما په شنو لښتو کې د سرو ګلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې ورېمې به شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به و ګرځمه،

د وچو بوټو په رګونو کې به شور ویښ کړم

د سپېرو څانګو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووایم

څو مره بیځا یه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیره نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونګړې ته راننوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې و ګرځیدې

د لمبو ختې دی به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکروټو سرې پڼې ښکار بدې.

ستا له راتګه سره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلو باغ د اور په سمندر پرېوته.

نه مې ورېمه ولیده

نه سترګو د رڼا جامونه،

نه ټو تکیو په وزرونو کې ګلونه راوړل

او نه باران په وچو د ښتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونګړه،

د تر ورېمیو په څپو کې ډوبه

اوس مې د هیلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غو ټیو په ځای

د سرو سکروټو، سره ګلونه خاندي.

زه د رڼا د جام په یاد په خپلو ټولو ساده ګیو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هیلو د مزار په څلي، او ښکي شیندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهیلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شیخه ستا یې پسې څـــه

زړه په سکروټو داغومه ، شیخه ستا یې پسې څـه

که له ساقي نه مې دعقل زولـنــې غــواړمـــه

که زنځیبرومه شرنګومه ، شیخه ستا یې پسې څه

که دتقوا له ښاره ووتمه زیــان یـــې څـــه دی

که خرابات جاروکومه ، شیخه ستا یــې پې څـه

ته دسجدو کچکول کې غواړې ترې وصال دحـورو

زه یې کچکول نسکورومه ، شیخه ستا یې پې څه

زه له ما ښامه تر سهـــاره پـــه مـــزار دهـــیــلو

داوښکو شمې بلومه ،شیخه ستایــې پې څـــه

چې دآشنا کوڅې ته ځمه هـــر بـــیـــګاه او سبـا

هلته مې سترګې خوږومه، شیخه ستا یې پې څـه

تورو خاموشو ماښامونو کې غوغـا کـــرمـــه

ویدې نشې راپارومه ، شیخه ستا یــې پې څـه

کابل

۱۳۷۰ / ۶ /۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوخې سترګې ،

چې يې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه.

اودساړه ژمي په شپو کې به يې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله.

اوس دسږې سیلې په توره شپه کې

ستړې ،

خاموشې ،

اوسړې ،

ښکاريږي.

زه ستا دسترګو دخبرو تږی

دشپې په توره ، نا څرګنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې ديو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناڅرګنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشګلنه دښته ،

دتا دسترګو دخبرو دکاروان په هیله ،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې

تیروم.

آلمان ۲۶ / ۴ / ۱۹۹۹

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیر

کلونه وشول چې دې نه وینمه
غزل د سترګو دې لوستلای نه شم
نور مې دا سترې سرګردانه نظر
ـ دا دا غزنو اوږدو لارو د سفر لاروی ـ
ستا د خوږو سترګو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترګوردګودر په غاړه
ستا د پښو پلو نه هم نه ښکاري
نور مې د شونډو دبېدیا په څنډو
-په دې شګلنو بې بهاره تالو-
ستا دبوسې ګلونه هم نه ښکاري

* * *

نور دې د خیال په اسمان نه ځلېږم
نور مې د خوب کلي ته هم نه راځې
دا سې ښکار بږي چې هېر کړی دې یم
د ګلورینو خاطرو له باغه
د وچ لرګي په شانې لیرې غورزولای دې یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او ستا هــغــه اوریـــنــه میـــنـــه

چې ځلېد لــه، بـلـــېـــد لـــه مـــدام

هغه د تورو ماښـــامـــونـــو ډیـــوه

-لکه د شپو په زړه کـــې بلــه شـــمـــه-

چې سوځېدله ، خندیـــدلـــه مــــدام

اوس په کې اور نه شته ، سپرغی نــه لـري

اوس له رڼـــا ډکه ځـــولـــی نــه لـــري.

خو لا تر اوسه مې دزړه په قـــاب کـــې

یو ازې ستا دمخ تـصـویـــر پـــاتـــې دی

یو ازې ته مې یې دذهن پـــه ډولی کې ناسته

یو ازې ته مې لکه وینه په رګـــو کـــې جـــاري.

آلمان ــ نومبر ــ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـا کــوچـنــي " څـــلا " تـــــه :

د انځر ونه

که د انځر ونه ګل ونيسي ،

زه به مې سترګې باغ کې وکرمه

او ترسبا پورې به

د ورېمې لارا ،وڅارم،

او دا ټوټې،

ټوټې،

ټوټې،

زړه به مې،

د شنې ورېمې په لاره،

پاڼې،

پاڼې،

وشيند مه.

که د انځرو ونه ګل ونيسي،

زه به مې سترګې او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به ويښې کړمه.

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،
د سرو غټېو ترانه وکرم.

* * *

که د انځرو ونه ګل ونیسي،
زه به د ورېځو له رندو ستر ګو نه،
په جل وهلو بوټو ،څاڅکی
څاڅکی،
وڅڅېږم،
او پسرلی به له درندو خوبونو پاڅومه
که:انځرو
ونه،
ګل،
ونیسي.

المان- اپریل-۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځو انیرګ شاعر اسحاق ننګیال په ویر کې

ګل او ستوری

۱

ته لکه ګل ،

لکه له شنو وږمو نه هیره غوټۍ ،

دساړه ژمي په سړه خیله کې وغوړیدې.

خپله توده ارواډې ،

په یخ وهلو څانګو وویشله.

❋ ❋ ❋

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او ځلیدونکی ستوری

په تورو تیږو شپو کې ،

دشنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زړي شغلو دې ،

دشپې شډلې کوڅې ووینځلې.

❋ ❋ ❋

تا دسمسو رو پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا دسرو ګلو دباغچو دغوړیدو په هیله ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا دبلبلو په یاد ،

تا دسندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې دساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

وربړمه ،

وربړمه ،

کړې.

* * *

تا د رنګین ښایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو ګوتو ،

د سپېړو تیږو په تخته وکاږه

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنګ ورکړ.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرینه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څنو کې دې ،

د ابدي رڼا ،

ګلان ،

وټومبل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

ته لکه ګل،

لکه له شنو وږمو نه هېره غوټۍ،

د بې بهاره کال په تور فصل کې،

د ترخه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې.

ته لکه ستوری،

لکه پاک او ځلېدونکی ستوری،

د ساړه ژمي تکو تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترګو،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېدې.

آلمان- می- ۱۹۹۸

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدله کوځه

اشنا پردی ، کوځه بدله ښــــکاري

ټوله دنیا راته ، شډله ښــــکاري

پسرلنۍ ښکلايي وغــــورېــده

دګلو باغ يې له وربــله ښــــکاري

بلبله پام کوه بي هـوډه نـه شــــي

لاره اغزنه تر سنبلــه ښــــکاري

اسمانه نور مي هـمت مــه ازمايه

تاته ما نيې ماته کو ډله ښــــکاري

خومره اوچت دی افغاني غرورمي

دسوال غونچه راته خځله ښکاري

پتنګه راشه که وزر تــــــودوي

لا يي دحسن ډيوه بله ښــــکاري

دګلو جوش دی که شغلي شهيدي

چي له هراته ، تر کابله ښــــکاري.

المان

۱۹۹۷/ ۷ /۲

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه ده

دلـمر په کلي باندې ، بره شـپــــه ده

دژمي شــپه ده ، بې سحره شــپـــه ده

سپـــوږمۍ ویده ده ، ستوري نه ځلیږي

لکه مــازدیګر تر مازدیګره شــــپه ده

بلخ او هــري په تــروږمیو کـــې ډوب

له بــدخــشانه تر خــیبــره شپـــه ده

رستـــم په ځـاه کې دشـــغا لــویدلی

ډکه لــه درده ، له پــر هره شــپـــه ده

نـــوروته لمر دی په قســمت ورغـــلی

زمـــوږ په برخه ، بـــرابـــره شپـــه ده

په تـــورو وریځو کې بریښنا شوه چیرې

که یـــې لـــه زلـفـــو مـروره شپـه ده

ګـــل دوربـــل دې راتــــه وځــــلوه

جانانه شپه ده ، ســتمګره شـپـــه ده

المان

۱۹۹۸/ ۳ / ۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیا دونو په مانۍ کې

ماته یادشي ځومره سخته اوترخــه وه
هغه ورځ چې موږ له یو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپــلې
دژوندون په لویه دښته کې تنها شو و.

* * *

ستا له سترګو څخیدل غمي داوښــکو
خو په شونډو دي ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته څــه وویل نــه مـــا څــه
پوهیدو چې دوصال وروستۍ شیبه وه

* * *

مادې ســترګو لوستلی تو قسمـــت و
مادې زلـفو کې لیدلې تورې شپـې وې
ما لیدل چې تورتمونــه وه په مـــخ کې
مالیدل چې راخورې تــورې تیـارې وې.

* * *

پو هیدم چې د اغزوپه څوکـو تګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهیدم چې د سکروټو ښــــکلول دي
پوهیدم چې په کوچني بې وسه زړه کې
دغمو دلویــو غرونـــو ځـــایـــول دي.

* * *

اوس چې ګورمه دوخت دغرو له شانه
لاتر اوسه مـورې هماغسې تنـــهـا یــو
نه مو لارې بیرته بیا یو بل تــه رســـي
نه د مینې ناوکۍ منزل تــه بــیــا یــو .

* * *

خوتر اوسه مې هماغسې پـه زړه کــې
لا ژوندي دي ستا خواږه خواږه یـادونه
هره ورځ مې سترګې تاپسې غـــړیـــږي
هره شپه راسره مله دي ستا غـــمــونــه.

* * *

راته ګرانه یې تراوسه راته ګـــرانـــې
لامې زړه کې ستا دمیـنې اوربـلیـــږي
لامې اوس هم دخوبـونو ښاپیرۍ یـــې
لادې مخ راته یالونو کې ځلـــیـــږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

لامې اوس هم دلندو سترګو هنـدارې
تشې نه دي ستا د سترګو له تصـــويـره
لامې اوس هم د يادونو پـــه مانۍ کـــې
يوه شمه پـــــه لمبو کـــې ده اسيـــره.

المان

اګست ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو تصویر

پردیسه چیرته ځې ، دچا په هیله ،

دکوم آرمان په لوري لاره وهې

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چیرته ؟.

له کومه راغلې او په کومه درومې ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تنها کې پښې.

دژوندون پیټی دې په سترو اوږو ،

دلارې دوړې دې په بڼه پرتې ،

ددوارو سترګو دکتاب پاڼې دې ډکې له پوښتنو ځنې.

پدی اوږده اوډبرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللي ،

ډیرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خو چاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه.

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دتاریخ په ډبرینه اواغزنه‌لاره ،

له هغو تېولو نه یواځې یو تصویر پاتې دی ،

یو بې حسابه ، بې ځوابه ، دپوښتنو تصویر ،

درژیدلو ، نښتیځلو ،آرمانونو ، تصویر ،

اودغمونو ، تصویر ،

پردیسه !

چیرته ځې ، دچا په هیله ؟.

المان

۱۲ / ۷ / ۲۰۰۰

د باد په‌کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره بلې

په پلو کې يې شغله په بلې راوړه
که آسمان په ګريوانه کې سپوږمې راوړه

درنا ناوې پلو په مخ راخپور که
تورې شپې د ترو ږميو ډولې راوړه

زه د ګلو دغونچو په تمه ولاړم
خو اغزيو نه مې ډکه ځولې راوړه

دلمبو غو ټيو باغ په سر اخيستی
سپينو وريځو تکه توره بلې راوړه

وچوې دونو وينه په رګوکې
درواغجن پسرلي يخه سيلې راوړه

چې دخپلي غاړې هار پرې ښايسته کړي
ماغريب ورته داوښکو ډالۍ راوړه

دبنو په سر يې بيا ستوري ځليږي
داسې ښکاري ماښامونو دې راوړه

دآشنا دسنو بوی له کلي ووت
لمره ته ورته دزلفو ګېډۍ راوړه.

کابل ـ ثور/ ۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوړيدلي باغه

يو څو تازه ګلونه وشکومه

او ستا دزلفو توره شپه به پرې رنګينه کړمه.

زه به دپرخې دالماسو دانې ،

دشنې ورېمې په تار کې وپييمه

او ستا په غاړه به يې وځړوم.

که ته يو ځلې او دتل لپاره ،

زما دزړه کور ته راننوزې ،

او بيا دمينې په نوم ،

راته هماغه هيرې شوې ډيوې ولګوې

هغه چې ما اوتا په ګډه سره ،

دلويې مينې په نوم ،

زمونږ دهيلو په ماڼۍ کې امانت ايښې وې

المان

اپريل ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تخت، هم له تابوته

نور دې څوک نه پېژني ،

نور دې هیڅ څوک هم ، نوم په خوله نه اخلي.

نور له هرچانه ورک یې ،

نور له هر چانه هیر یې

نور نه دې پلي ، نه سپاره په یاد یې

او هغه سپین آس دې ،

ـ چې له هر څه او هر چا ګران و درته ـ

نور ستا له یاده پردی شوی ښکاري ،

او ته له هر څه او له هر چا نه پردی یې ورته .

نور دې له غره د چا زړه نه ریږدي

نور دې له چیغو د چا ځان نه رپي ،

نور ، هم له مینې ، هم له کرکې تش یې.

نه دې په ګل ،

نه دې په تیږه کې ،

اثر ،

پاتې دی.

نور د ژوندیو له سرحده تیر یې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې ثوک نه پیژني ،

نور ،

هم له تخت ،

هم له تابوته ،

هیریږي.

المان

۱۹۹۸/۲/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نیولي

تاته زارۍ کومه ،

لږ خوزموږ په سوزیدلو کروندو ووره.

* * *

سږ کال خوهم لکه دتیرو په شان ،

داسې ښکاریږي پسرلی نه لرو ،

سږ کال خو هم سنځلو ګل ونه که

بوی درامبیل نه را ځي ،

ورېمې په زلفو کې رانه وړي دنارنجو غوټۍ.

* * *

سږ کال خو هم باغ ته نرګس رانغی ،

ګلابو کډه وکړه ،

نیالګي له ځانه سره ژاړي ، ونې سا نه باسي

ملیار په باغ کې دتبرونو بزغلي کرلي.

* * *

سږ کال خو هم غاټول ونه ټوکیدل ،

او په ګل خیزو دښتو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګندهیریو زهرجنې څانګې وغوړیدې ،

کوچیان رانغلل ، په بیدیا کې کیږدۍ پلنې نه شوې ،

تشو کنډرو کې اور ونه لګید .

جړاوې نه شوې په ځنډیو داوښانو غاړې ،

رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،

شپانه په شپوله کې شپیلۍ په شونډو پورې نه کړه ،

څړتون خالي پاتې دی ،

هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،

ګړي آسمان ته خوله نیولې دیو ه څاڅکي اوبو په هیله.

* * *

سږکال خو هم دتو تکیو دوزرونو سرود ونه غږید ،

زموږ دکلي دمسجد په نږیدلي چت کې ،

دتوتکیو په ځای ،

تورو غومبسو چتې جوړې کړلې.

څوک به آیت د "ابا بیل" ووایې

څوک به کاږو ،

دسپیرې دښتې ،

پیلان وولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سړ کال خو هم تا لندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچينه ،

دتورو وريځو ذاسونو په ملا غبرګه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو سترګو ،

د «رحمت» يو څاڅکې ونه څڅيده.

موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته،

ورسيدو .

* * *

بارانه ووريږه ،

تاته زارۍ کومه ،

يو ځلي بيا زموږ په کلي پسرلې راوله.

المان

اپريل ۱۹۹۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایمان په لمن

لامې تراوسه ستوري ځاځي دګريوان پــه لمـن

دزړه دودونه مې لګيږي داسمان پــه لـمـــن

دګلو ناوې نا اميده دسـپرلـــي ډولـــۍ کـــې

زخمي بلبل ورته ژړيږي دخزان پـــه لـــمـــن

پردې وطن دی مسافرې شپې په غم تـيـــروم

کاشکې يوه شيبه ويده وای دجانان په لـمـــن

وجود مې اور اخلي سوزيږمه ، لمبه لمبه شـم

چې دسکروټو باران ګورم دافغـان په لـمـــن

ساقي له خم نه مرور ، خم له صهبـا نه خالـــي

دميکشانو ډلې ګرځي دبيا بان پـــه لـمـــن

بيا زوړ زاهد دی بيا هماغه محتسب وختونه

بيا مې داغونه دي چې ځاځي دايمان په لمـن

هسې مې ډکه شوه دزړه دښته له زيړو ګلـــو

لکه چې ستوري وي ټو مبلي دآسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/ ۲ / ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکروټو په اقلیم کې

د سکروټو په اقلیم کې ګلان نـشتــه
په خوړلن کې غاټول کله زرغونــیږي
ګله ! بل چیرته یې خاره دوړمـــې لار
سیلۍ ستا په پسته ژبه نه پو هیږي.

یوه هیله

توري خاوري به یې پوري کړم په سترګو
که قسمت یو ځلي بیا وطن ته بــو تلم
خپلي اوښکي به بې پرخه کړم د ګلـــو
که کوم باد هغه ښایست چمن ته بو تلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ګل ته، نه اغزي ته

له تندې مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسيږي
د تر خو ميو ، کنډولي ته مې لاس نه رسيږي
ددې بې رنګه او بې بويه پسرلي په شپو کې
ګل خو لا پريږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي
لکه دژمي د کمره په سر ولاړه ونه
له ورمې هير يم پسرلي ته مې لاس نه رسيږي
لکه داوښکو ثاڅکی پريوتم په خپل ګريوانه
تشه سيپۍ يمه غمي ته مې لاس نه رسيږي
په پټه خوله يې دهجران په سرو سکروټو سوزم
ژړامې هيره اسويلي ته مې لاس نه رسيږي
چې پکې وڅکمه ديار دخوږې مينې ترخه
دزړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسيږي
ماويل وابه خلم کسات ترې دشهيدو شپو
خو ګريوانه دژوندګي ته مې لاس نه رسيږي.

المان

۲۵ / ۶ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر ته سرود

۳

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې

او یو ځل بیا زمونږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیږې

څوک به د شپې په تکه توره دړه ،

د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟.

* * *

لمره که ته خپلې ګلبویه زلفې ،

پدې اغزنه شپه ونه غوړوې

څوک به د ژمي په یخجنو دښتو ،

د پسرلي د ګلو سین سم کړي.

څوک به د باد کاږه واږه لاسونه ،

د نسترنو له تنکیو غاړو وښو یوي.

* * *

څوک به په غرونو کې ،

ورېمې ویښې

کړي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک به د ډښتو دغاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي.

ځوک به د پرخې نازولې لونې ،

دځپلو ځنو په وریښمینو نوراني ټالو نو وزنګوي.

ځوک به دمستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

دمحبت سندرې وبهوي.

ځوک به دځوانو غزلبو لو توتکیو ګلالي وزرونه ،

دسپین سهار په شدو ولمبوي.

ځوک به دباغ په غوږ کې ووايي دګل دغوړیدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ویده ،

پاتې شې.

المان

۲۳ / ۱۰ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې تړون

بيامې جـــانــانـــه ، دزخمي زړګي په سوې للمه
ستا دخـــوږو ، خـــوږو يـــادونو بـاران ووريــده
بيا مې دمـــــړاوو خاطــــــرو په رژيدلـــي چـمـــن
د پسرلي دســــرو ګلـــونـــو پـــاران ووريــده .

* * *

کلونه وشــــول چـــــې له تا نه جلا شـــوې يــمـه
کلونه وشـــــول چــــې په تا مې سترګې نه خوږيږي
کلونه وشـــول چـــــې دنيا لکه زنــدان ده راتــه
کلونه وشـــــول چـــــې دسا وزر مې نـــه غوړيږي

* * *

اوس مـــې يــادېــږي هغـــه تللې هغه تيرې شيبې
هغه دګلـو غـــونــــدې ښکلـــي اورنګين وختونـه
هغه دمينې درنا پـــه ميـــو مـــستـــې ورځـــې
هغه ســـاده ، هـغــه سپـيـــڅلي نازنين وختـونـه

* * *

چې مــې لـــه تـــا ســـره تړون پــکې دميـــنې وکـــه
چې ستا پـــه غـــيـــږه کـې مـې ځان او جهان وپيژنده

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مــــې کعبـــه شـــوې درته زه په لمانځه ودریـــدم
ستا په لمنه کې مــې هــــوډ او ایـــمـــان وپیژانــــده

* * *

ماویل زه به دې جانانه جنـــتي ښــایـــســـت تـــه
د سروغوټیو غوندې ښکلې ســـور غـــزل ولـیکم
ماویل زه به دې دتور ټکري پــــه تــــورو څــنـــډو
دلمر په اوښکو حماسه دسره تــــکل ولـــیـــکم

* * *

ما ویل زه به ستادزلفو په حسینو شـــپـــو کــې
دابدي میني ځلانـــده ســـتـــورې وځـــلـــوم
ما ویل زه به ستادمخ هغه سپیڅـــلې ســـهـــار
دپسرلي دشنې ورمـــې په عـــطــرو ولـــمـــبوم

* * *

ماویـــــل زه په دتیـــارو اوږده ، اوږده لاســـونـــه
ستا پــه زرینو ، پرتـــمـــیـــنـــو زلـفـــو وتـــړمـــه
ماویل زه به دبـــــدرنګې شپـــې ناولې کـــجـــیـــر
دسپیني ورځـــې درنـــا پــــه غـــشو وولـــمـــه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودتیارو دخدای ، بــــدرنـــــــګه ارده بـــلـــه وه
ستا برخــه لیک یې دبادونــــو پـــــه وزروتـــاړه
ستا په تندي یې آیـــا تـــونــه دلــمبـــو ولیــکل
ستا په ټیـــکري یې دسرو وینو سـمنــــــدروتـــاړه

* * *

مامـــرغـــلـــرې ستا له سترګو نه راټولې نـــه کړې
مادې پـــــه زلـــفــو دآرمان کلونه ، ونــــه ټـــومـــبل
دماتمونو توروشپـــو تـــه دې څراغ نـــه شـــومـــه
دزړه داغلي پــــرهـــــارونـــه مـــې دې ونـــه ګنـډل

* * *

چې ستـــــا دزړه پـــــه ښار لښکرې دماتم وخـــتــــې
مایې یوازې پــه ســرو ستـــرګو تما شـا کـــولـــه
ستـا پـــــه دردونـــــو اوپه خپلې بـــې وسۍ مـــې ژړل
ته ســــوزیــــــدې مادرته هیلـــه دبـــقـــا کـــولـــه

* * *

خدایـــزده چـــــې ستـــــا په زوریدلي زړه به څه تیریږي
ښایي چـــــې ستـــا تـــه به بې هوده ، بـې وفا ښکارمه
ته به مې وړ دخـــپـــلې مـینـې دپـــــرتم نـه ګـــڼـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاتـــه بـــه مـــات ښـکارمه تاته به رسوا ښکارمـــه.

* * *

مات خـــو بـــه یـمـه ، خوجانانه بې وفا نه یـمـــه

دتومتونو زنجـیـــرونـه په پـښـو ګـرځـوم

له تا نـــه لـیـــرې ، پـه پردیو نا آشنا کوڅـو کـې

دمجـبـوری دڅونـدون پـیټی پـه اوږو ګرځـوم

* * *

خوستـــا دستـــرګـــو په زیارت باندې قسم کومه

یوه شیـبـه دې هـم لـــه یاده جلاشوی نـه یـم

دشنــه بـــاور په کرونده مې لا هـــو ډونه شنـه دي

دسرو غاټـــولـــو پـــه تـرون باندې ختلې نـه یـم.

* * *

دیاد پــــه دښـتـــه کـــې مې څري ستادمینې هوسۍ

دخوب بـاغـچـه مې ستـــا دحســـن په ګلونـــو پټه

دذهـــن دږه مــې یـــوازې ستـــا نـا مـه پـوښـلې

دزړه ماڼۍ مې ستا پـه ښکلو تصـویـرونـــو پـټـه.

المان

جنوري ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تروږمیو بهیر

ستا دزلفو سلسلې مې دیا دونو سـلســـــلې شوې

دیوې شیبې خنداوه ، دغمونو ســـلســـلې شوې

سپوږمۍ مخ دی را ښکاره که ، دتیارې شپې له کنډوه

چې دلمر زرینې څپې ، ددودونو ســلســـلې شوې

په نمجنو سترګو څـارم ، دآشنـــا دقـــدم لاره

خو وعدې دنن سبا یې ، دکلونو ســـلســـلې شوې

دابهیر د تروږمیو ،درنـــا پـــه کالــــه راغې ؟

که شیبې دخوشالیو ، دویرونو ســـلســـلې شـوې

په وجاړه میکده کې نه ساقي او نه صهبـــا شتـــه

دکوثر دامید تنده ، دعمرونو ســـلســـلې شـوې

له جنته راوتلی ، ددوزخ په څنډو ګــــــرځــم

هم ثواب او هم ګناه مې داورونو ســلســلې شـوې

مایې زلفې ښکلولې ، په خندا یې راتــه وویــــل

چې کاوونه دادې پښو ته ، ددامونو سلسـلې شوې

المان

اګست ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپلمۍ ګلونه

چې خندايي وريده ، له اننـــګـــيـــو

اس يې اوښکې د غم ځاځي لـه ککـــيو

د ديوانو دلبـــرو چـــپـــاو راغـــی

کوه قاف نه کـډه وکړه ښـــاپيـــريـــو

رنګ وبوی يې د اشـنـا دکلي نـــه دی

کا غذي ګلونـــه راوړل پـــســرلـــيـــو

بيا يې موږ ته کوم ناتار په خوب ليدلی ؟

د آسمان ناولو ستر ګو خـــونـــړيـــو

د ماڼو لښتي ريږ دي له وحـــشتـــه

تبر شين شو په ځنګله کې د خـيـړيـــو

رژوي زرغونې پاڼې دنـــارنـــجـــو

دلمبو څپې راوړي دي سيـــلـــيـــو

د زنځير ترانه کښيناسته په شـــونډو

د شمشير ترانه پريوته پـه مـــريـــو

نه بلبلو د شنه فصـــل زيـــرې راووړ

نه خو بيا غاړې تازه کـــړې توتکيو

خړې تالې سوزيدلې سپيرې دښـــتې

د باد په کنډوالوکې   کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نه شوې دغاټولو په غالـيـــــو
نه په شنو جلګو کې بل شول سره اورونه
نه دګلو لښکر وخوت په غونـډ يـــــو
نه په باغ کې دمرسلو شونډې سرې شوې
نه په دښته کې بيا وخندل ريـــديـــو
نه رامبيل زلفې خورې کړې په ګـــلابو
نه نرګس واخيسته ناز دچــنبيليـــــو
نه دمشکو کاروان راغې له خــتنـــــه
نه په غرو کې عطر وشيندل هوســـيو
نه شبنم مخونه وو ينځل دپـــاڼـــو
نه وږمې شونډې تازه کړې دغوټـــيو
نه بيا پيغلو په پلو کې غونچې راوړې
نه يې زانګي اميلونه پـه غــــړيـــو
نه سپوږمۍ شوه دمينو پيــغـامبـــره
نه را وختلې نجونې ، په بلـــــيـــو
نه ساقي سکروټې تويې کړې په جام کې
نه راجګې شوې لمبې له کــنډوليـــو
نه سوما شته نه مټونه دکـــوثـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شراب ، نه خوږې شونډې د شـــهـــيو

نه د مينې په مزار شمه شـــوه بـــلـــه

نه ځلا په " نوبهار " کې د ســـپـــر غيو

نه نغمې کړې ، نه نڅا د بګرام ترکـــې

د ماتم کالي اغوستـــې کابـــليـــو

نه ګرمي د رزم پاتــــې نـــه د بـــزم

نه شرنګا د زولنو نه د بـــنـــګړيـــو

سپوږمۍ ونغښته دوريځو په ټيکري کې

ستورو ولمبل د تورې شپې په پـــيـــو

د سهار زخمي سرباز په وينو سور شـــو

مرغلين کڅونه ونيـــول غـــديـــو

د تقوا جامې په تن د شيطـــا نـــانـــو

د تسبو اميل په غـاړه دلـــولـــيـــو

ديما په تخت جـــګـــړه ده د کـــربـوړو

د وياړونو تاج په سر د چرمښـــکيـــو

ړنګيو ي د نيک وبد د تو پير پولـــــه

پروني مخونه سپين کـړل نـــنـــيـــو

په شملو کې يې پرتم د پـــرون نـــشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرور هنګامه تللې له پــــګـــړيـــو
چې نهنګ يې ځان باله د دريـــابـــونه
اوس يې ګوره په وياله کې داوبړيــــو
آرمانونه شول پوره د ميــر خــــمنـــو
وينې څاڅي د مردانو له کـــوپـــړيـــو
د زنګي غلام د تورې درنـــــا وي تـــه
د با با پګړې را کوزه کړه لــــمسيــــو
بيا هما غه تورې شپې تورې ســـنـدرې
بيا هما غه تور يرغل د تروږمـــــيـــو
بيا هما غه محتسب زاړه وخـتـــونـــــه
بيا هما غه زړه لـــوبـــه د پـيـــــړيـــو
بيا هما غه د بل تــــوره دورور غـــاړه
بيا هما غه سور د زخ د دښـــمـــنـيـــو
تورې وريځې توروي ځلانده ستــــوري
تورتمونه زنګوي لمر په کــمـــښـيــو
د سپلمۍ ګلونـــه وړ دوربـــل نـــه دي
چا اخيستې ده ميـــوه له ګـنــډيـريـو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغرور غرمو سر ټیټــــي ورتــه مه شې

دوطن دډګرونو ، نــنـــــګیـالــیــو

پیلامه دبل سفر ده سترې مــه شــــې

داغـــــزنـــــو اوړدو لارو لارویــــو .

المان

اپریل ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري

بېګاه سترګو د اسمان ژړلي ستوري
چې د تورې شپې په دار ختلي ستوري
شپه لانده سبا شوې چې شپه راغله
تروږمۍ لا تللې نده، تللي ستوري
سپين سهار يې تور ما ښام ته قرباني که
شپې په غشو د تيارو ويشتلي ستوري
د افق لمنه سره شوله په وينو
چا په توره د ستم وژلي ستوري
څه پروا ده که سيلۍ ګلو نه يووړل
ما په زلفو د جانان ټو مبلي ستوري
چا خالونه با يلولي چا سرونه
موږ د مينې په سره لار بايللي ستوري
د رڼا له ګريوانه و تلي ستوري
نن کوټۍ د اسمان تشه توره ښکاري
پکې نه ځليږي سپين سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ارمان

کلونه وشول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا ښايست او زما لويه مينه

په يوه شعر کې سره و نغاړمه

*   *   *

ورځ رانه ټوله د ګلو ييو په لټون تيره شي

خو چې ما ښام شي او د شپې کجير راوالوزي د ښار په لوري

او په رنګينو کو څو و غوړوي تور وززونه

د ښار واټو نه له ستو ما نه لاروييو تش شي

او بنديز و لګېږي

نري ، نري کاږه واږه وسنني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي ،

زموږه خړه او ختېينه بيړۍ

د بې پايانه سمندر په مرجاني کڅو نو و ننبلوي

زه بيا را پا څيږم ډيوه بله کړم

او د ګلو ييو ځولۍ پرانيزمه ،

قلم راواخلم ، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پورې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د ښایست او خپلې مینې قصیده ولیکم

* * *

چې د سهر د ګزمې غړ واورم

زه مې لیکلي کاغذونه بیرته بیا له سره ولو لمه،

نه پکې ستا سمسور ښایستووینم،

او نه زما هغه ښیرازه مینه

قصیده خیرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اور وا چوم

او په تو دوخه یې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بیا چې د شپې کجیر له خوبه ویښ سي،

وزرونه وټکوي

او بیرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الو تلو کړي

او له ختیځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا یې وزرونه،

زمونږ د ښار له پا سه و غوړوي

کو ځې را ویښې شي، تازه کړي پروني یادونه

او خبل مخونه د رڼا په پیو بیا وینځي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په واټونو د رنګونو باران وورېږي

او د پېړیو تکراري لوبه له سره پیل شي.

زه بیا ځولۍ غاړې ته وا چومه،

بیا په ګلو ییو پسې ملا وتړم

او ټوله ورځ وایم له ځانه سره

ګوندې که نن شپه مې ارمان پوره شي،

ستا د ښایست او خپلې مینې انځور و کاږمه.

خو لا تر اوسه پدې نه پو هیږم

چې ستا ښایست، او زما لویه مینه،

د یو شعر،

جغرافیه کې ،

ځایيدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتو بر

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library